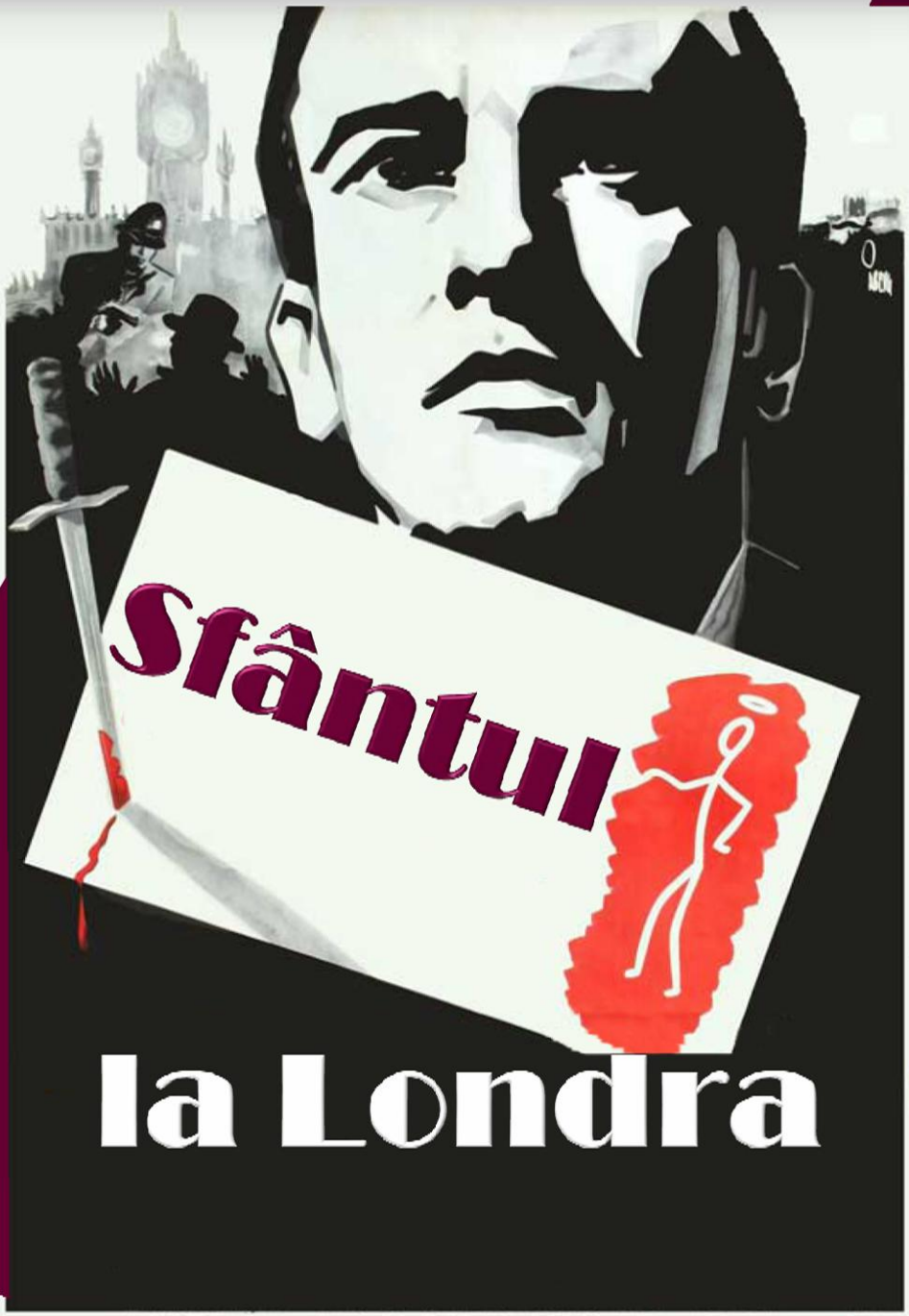

LESLIE CHARTERIS

LESLIE CHARTERIS

SFÂNTUL LA LONDRA

*The Saint in London (*aka *The Misfortunes of Mr. Teal)*,
Publisher Hodder and Stoughton, 1934

Partea întâi

I

Porecla îi era *Scorpionul*. Nimeni n-ar fi putut spune cine era, de unde venea şi unde locuia.

Mr. Montgomery Bird era unul dintre nenumăraţii oameni care ar fi dat orice, pentru a-i afla identitatea.

Mr. Bird era de o statură mică, vioi şi şugubăţ. Avea un local de noapte, numit „Cuibul”, (căci cine nu ştie că „bird” în româneşte, înseamnă „pasăre”).

În acest local, într-o seară, fu vizitat de „Scorpion” şi tocmai în acea noapte, întâmplarea vru ca şi Simon Templar, „Sfântul”, să se găsească pe-acolo. E de prisos să mai spunem mijlocul prin care reuşi aventurierul să intre în acest local – tripou de altfel atât de bine păzit împotriva nepoftiţilor. Ştim doar că avea procedeele sale personale, pentru a înlătura asemenea greutăţi.

„Scorpionul”, de fapt venise de mai multe ori la Mr. Bird. Şi când, unul din oamenii săi, îi aduse la cunoştinţă că un individ cenu vrea să-şi spună numele, doreşte să-l vadă nu fu deloc surprins. Ieşi în hall,făcu un semn cu capul către necunoscut şi pătrunse împreună cu acesta, în biroul său.

În mijlocul camerei, se opri.

— Ce mai vrei? îl întrebă el.

Necunoscutul dădu nepăsător din umeri.

— Ceeace ştii, răspunse el.

Mr. Bird se aşează într-un fotoliu, picior peste picior şi bătu cu degetele, liniştitîn tăblia biroului.

— Ţi-am dat săptămâna trecută o sută de lire, spuse el în cele din urmă.

— Şi ai câştigat apoi încă cinci sute, răspunse flegmatic, „Scorpionul”

Se aşezase pe spătarul unui scaun. Mr. Bird aruncă o privire spre buzunarul pardesiului în care acesta îşi ținea mâna dreaptă.

— Bluff! spuse el.

— N-ai decât să te încredințezi, dacă nu ți la viață, răspunse sec „Scorpionul”.

Mr. Bird zâmbi şi-şi mângâie mustața.

— Hm! cu barba aceasta falsă şi cu ochelarii fumurii, arăți ca un actor de melodrama.

— Ceeace ne interesează acum e scopul vizitei mele. Enevoie să mai repet încă odată că pot dovedi oricând că eşti un traficant de stupefiante? Ai în acest birou destulă cocaină pentru a munci pe gratis câțiva ani în închisorile Statului. Dar, poliția n-ar reuşi niciodată să descopere singură secretul ascunzătorii. Niciun polițist n-ar bănui că păstrezi cocaină în perete, între placa doua şi a treia de faianță, de lângă uşă. Totuşi, dacă cineva le-ar arăta…

— Şi, dacă n-ar găsi nimic? îl întrerupse Bird.

— Mai sunt şi alte mijloace, mârâi „Scorpionul” ridicându-se în picioare. Sper că am vorbit destul de răspicat. Calci legea şi-mi vei plăti o sută de lire pe săptămână. E destul de lămurit?

— Crezi că…

Montgomery Bird se ridicase la rându-i, palid şi furios, ca şi cum s-ar fi pregătit să-l atace, dar „Scorpionul” nu se clinti din loc. În buzunar mâna i se mişcă încet.

— Sunt gata oricând să-ți dovedesc că nu-i bluff,murmură el.

— Nu sunt atât de prost, rosti Bird cu un glasrăguşit, dar într-o bună zi…

— Până atunci, îl întrerupse şantajistul, plăteşte-mi o sută de lire săptămânal. Sunt nevoit să-ți aduc la cunoştință că astăzi ar fi prima „rată”.

Bird deschise un sertar şi luă câteva bilete de bancă, pe care le aruncă pe birou.

— Mulțumesc, făcu „Scorpionul”.

Întinsei mâna pentru a le apuca, când o sonerie stridentă îl făcu să-şi întrerupă gestul la jumătate de drum.

— Ce este? întreba el.

— Soneria de alarma.

Bird îşi aruncă ochii asupra pendulei din perete: cadranul i se luminase brusc. Şantajistul îi urmări privirea.

— Poliția? murmură el.

— Da.

„Scorpionul” puse biletele de bancă în buzunar.

— Trebuie să mă scoți de-aici, continuă el cu o voce răguşită pe care frica i-o făcea tremurătoare.

Montgomery Bird îl fixă îndelung.

— Şi dacă nu vreau?

— Ar fi rău… foarte rău.

Bird se îndreptă spre perete, de care se afla agățată o oglindă mare. Apăsă într-un colț şi o dădu în lături, lăsând să se vadă în zid o deschizătură pătrată…

În acest moment, apăru şi Sfântul.

— Uşurel, făcu el.

Cei doi oameni se întoarseră odată. Îl zăriră pe Simon în picioare, în fața deschizăturii din peretele opus. În urma lui, se observa un dulap gol.

Sfântul ajunse în apropierea lor, înainte ca ei să-şi fi regăsit sângele rece. Apucă pe şantajist de mijloc şi, cât ai clipi din ochi, acesta dispăru pe gaura întunecoasă şi oglinda îşi reluă locul de mai înainte. Mr. Bird, cu chipul descompus, nu ştia ce săcreadă. Se simți apucat de braț şi Simon îi târî spre peretele opus.

— Pe aici, Montgomery,făcu Templar. S-ar putea să am nevoie de tine. Cât de curând.

Şi închise în urma acestuia, uşa dulapului, întorcând în acelaşi timp şi cheia în broască. Apoi, se îndreptă spre oglinda, se pieptănă liniştit, se aşeză în fotoliul lui Bird şi-i aprinse o țigară…

Când inspectorul principal Teal, de la Scotland Yard,pătrunse în birou peste câteva minute, îl găsi pe Templar aruncând rotocoale de fum spre tavan.

O clipă, Teal fu incapabil să rostească vreun cuvânt, dar îşi reveni repede şi izbucni în înjurături.

— Sst! făcu Sfântul, ridicând mâna. Ascultă, Claude.

Urmă o mică tăcere.

— Ce să mai ascult? răcni inspectorul. Crezi că nu-s sătul de tine? Sau, poate că ai să-mi spui că tu eşti Montgomery Bird? În acest caz voi avea ocazia, în sfârşit, să te văd la închisoare.

— Pentru care motiv?

— Servirea de băuturi alcoolice, în acest tripou, după miezul nopții. Cred că ştii că legea interzice acest lucru?

— Ah! murmură Templar, nu ştiam însă că un inspector principal se deplasează pentru o descindere de aceasta natură.

Teal nu răspunse.

— Dacă ar fi fost vorba de stupefiante aş mai fi înțeles, continuă Sfântul.

Aventurierul zâmbi şi se ridică.

— Plec,spuse el. Claude,dacă vrei să găseşti cocaină, te vestesc că va trebui să deplasezi nişte plăci de faianță: a doua şi a treia. Nu pot să-ți spun de care perete este vorba. Cât despre Montgomery, e acolo, în dulap.

Simon bătu cu dosul palmei în pieptul inspectorului şi ieşi înainte ca Teal să-şi revină din încremenire.

Sfântul ducea cu el un pachet de bancnotr şi câteva documente interesante, pe care le găsise în dulapul din perele, unde îl închisese pe Bird.

II

Simon Templar puse pe farfurioară o ceaşcă goală.

— Am primit astăzi, câteva scrisori încurajatoare, spuse

el luând o hârtie depe masă.

Patricia se uită la el. Sfântul citi cu glas tare:

Dragă Mr. Templar,

Un prieten mi-a împrumutat un exemplar din cartea d-tale „Piratul" şi neavând altceva mai bun de făcut am citit-o. Mi-a făcut impresia că-ți bați joc de cititor. În primul capitol atragi simpatia eroului, care în realitate nu e decât un escroc şi un aventurier. De aceea n-am fost de loc surprins că n-ai scos încă o ediție. D-tanu înțelegi gustul publicului Anglo-Saxon. Dacă în loc de a-l numi Mario şi a fi născut în America de Sud, erouls-arfi născut englez...

Simon tăcu. Patricia îl privi curioasă.

— Pe urmă? spuse ea.

— Asta-i tot. Restul n-are importanță. Nici semnătură,nici adresă. Corespondentul meu anonim nu prea a ştiut să-şi exprime indignarea.

Trebuie să lămurim pe cititor, că Templar scrisese,în timpul câtorva săptămâni libere, un roman de aventuri, şi făcuse mari sforțări ca să găsească un editor.

— Am primit încă o scrisoare, murmură Sfântul după puțin timp. E dela perceptor. Mulțumită talentului meu de scriitor şi aparențelor de bogăție în care trăim, mi s-a mărit impozitul la 30%. Am protestat şi iată răspunsul:

CITAȚIE

Perceptorul vă invită să plătiți la termenul arătat impozitele directe ale căror detalii se găsesc pe verso.

În caz de neplată în termen de opt zile, veți fi urmărit conform legii.

26 Oct, 193...

Lionnel Delborne
perceptor-casier

Cu toate pronosticurile pesimiste ale criticului anonim,„Piratul" avusese succes față de publicul dornic de

aventuri. Controlorul contribuțiilor directe înştiințat de editor îşi însemna sumele încasate de Simon. Astfel că acesta se văzu somat să plătească statului suma ce se cuvenea, Sfântul nefiind decât romancier amator, dar cererea fusese respinsă.

— Vezi,spuse Sfântul suspinând, cum răsplăteşte statul pe un om dezinteresat şi filantrop?

— Trebuie să plătim, făcu Patricia.

— Altul va plăti, murmură Sfântul.

Puse scrisoarea pe ceaşca de cafea şi o privi lung.

Un zâmbet îi lumină ochii.

— Altul va plăti, repetă el, pe gânduri.

Patricia nu răspunse nimic, ştiind bine ce înseamnă aceste cuvinte.

Deodată, Sfântul se ridică, lua o hârtie şi se îndreptă spre perete. Pe bufet era un calendar. Iar lângă el un pumnal corsican, pe a cărei lamă era gravată inscripția: „Păziți-vă, lovitura mea e mortală".

Templar luă pumnalul şi frunzări cu el foile calendarului până la data unde se sfârşea răbdarea lui Delborne. Luă pătratul de hârtie care purta data fatală, îl aşează deasupra scrisorii, şi cu o împunsătură de pumnal le fixă în lemnul bufetului.

— Ca să nu uit, murmură el.

Apoi întorcându-se spre Pat:

— Vezi, micuțo, pentru că m-am născut într-o zodie bună trebuie să începem o nouă aventură.

În aceeaşi seară, pe la ora opt, Templar trebuia să se întâlnească cu Patricia la hotelul Piccadilly.

În fundătura Berkeley News,el văzu aprinzându-se farurile unui automobil care pornise încet şi se aruncă iute la pământ.

În aceiaşi clipă, auzi zgomotul unei descărcări de revolver cu amortizor şi proiectilul se înfipse în zid. Simon se ridică şi trase două gloanțe asupra maşinii, fără să vadă dacă şi-a atins sau nu ținta.

Intră în casă să se curețe de praf apoi ieşi din nou şi se

întâlni cu Patricia. Nu-i spuse nimic de incidentul care-l făcuse să întârzie, dar era a treia oară de la întâlnirea cu Bird, când acesta încercase să-l omoare şi Simon Templar, ştia foarte bine că nu va fi ultima.

III

De câteva zile un om înalt şi slab, da târcoale prin vecinătatea fundăturii Berkeley News. Simon îl văzuse, dar prezența necunoscutului mi-i dădea griji.

— Acest individ, spuse el Patriciei,este Harold Garrot cunoscut sub numele de Harry „Lunganul".E spărgător; l-am întâlnit de vreo câteva ori. Vrea să-mi vorbească şi nu îndrăzneşte. Dar la urmă tot o să se hotărască.

După douăzeci şi patru de ore de când fusese tras glonțul din automobil,Harry îşi făcu curaj.

Simon era singur.Aşezat în fața unui pahar cu bere proaspătă, citea jurnalul, când auzi soneria.

Pătrunse în hall şi-şi aruncă ochii în oglinda aşezată oblic deasupra uşii, prin care se vedea vizitatorul. Îl recunoscu şi se grăbi să-i deschidă.

— Intră bătrâne, spuse el prieteneşte şi-l conduse în salon. Whisky şi soda, Harry?

— Whisky curat, Mr. Templar, dacă nu vă supărați.

Sfântul îl servi, în timp ce acesta se aşeza pe scaun.

Harry încurcat nu ştia cum să-şi potrivească picioarele.

— Cred că nu eşti mulțumit că mă vezi Mr. Templar, îndrăzni el în cele din urmă.

— Ba sunt foarte mulțumit răspunse Simon râzând.Îmi face mare plăcere când văd că unul din foştii mei prieteni. Ia spune ce nu merge, Harry?

Omul se vedea că era nervos: mâinile îi tremurau.

Sfântul se uita la el liniştit şi înțelegea sforțarea pe care a făcut-o când se hotărâse că vie. Îşi aprinse o țigară şi aşteptă ca să-şi recapete sângele rece.

— Mă gândesc… începu Harry, că aş putea să vă spun ceva, Mr. Templar… ceva foarte interesant.

— Despre ce?

— Este… relativ la Scorpion…

Brusc. Sfântul închise ochii pe jumătate, trase cu setedin țigară, apoi, foarte liniştit, se uita la Harry cu nevinovăție.

— Care Scorpion?

„Harry Lunganul" încruntă sprâncenele.

— Credeam că-l cunoaşteți, Mr. Templar, dvs. care…

— Da, îl întrerupse Sfântul cu vocea înceată.

— Era un timp, Mr. Templar, când cunoşteați multe lucruri.

— Da. Dar acum, Harry, nu sunt decât un cetățean liniştit. Poți vorbi fără teamă. Voi uita imediat tot ce vei spune.

— Îmi convine aşa, suspină spărgătorul.

— Vorbeşte: ți-am şi uitat numele. Cinci minute după ce vei pleca, n-o să-mi mai aduc aminte că ai fost aici.

— Ei bine, Mr. Templar… bâlbâi Harry, apoi îşi goli paharul şi clipi din pleoape… am lucrat pentru Scorpion.

Sfântul nu mişcă.

— Da! murmură el.

— O singură dată. Mr. Templar.

Harry părea ca un înotător, care alunecând după trambulină, încearcă cu greu să revină la suprafața apei.

— N-aş mai începe niciodată, continuă el. Acest om e periculos. Mi-a trimis o scrisoare prin poştă, căci îmi ştia adresa. Înăuntru erau cinci bilete de câte o liră şi-mi cerea să aştept un automobil la o doua stație după Hatfield, joia trecută la ora nouă seara, şi-mi scria că voi avea ocazia să câştig încă cincizeci de lire.

— Cum era maşina?

— N-am avut vreme să privesc bine, Mr. Templar. O maşină mare, neagră, cu farurile stinse. Întâi eram nehotărât, credeam că e o cursă, dar… cincizeci de lire! Automobilul era acolo când m-am dus la întâlnire. M-am apropiat de uşă. Omul era la volan. Să nu mă întrebați cum

arăta la față. Era cu capul plecat şi nu i-am văzut decât pălăria. „Iată instrucțiunile mele”, spuse el, şi-mi întinse un plic şi jumătate din sumă. „Să fii aici mâine, la aceeaşi oră”. Apoi dădu drumul maşinii. După ce plecă, aprinsei un chibrit şi văzui că mi-a dat cincizeci de jumătăți de bilete de câte o liră.

— Şi pe urmă, Harry?

— Pe urmă,am executat ordinele din scrisoare, Mr. Templar…

— Adică?

— Trebuia să aduc nişte hârtii dintr-o casă din cartierul St. Albans. Omul îmi dăduse un plan şi instrucții privitoare la spargerea închizătoarelor. Era uşor, iar vineri seara când m-am întâlnit cu el din nou îi predai hârtiile, iar el îmi dădu jumătatea cealaltă ale biletelor.

Simon întinse mâna.

— Acestea sunt ordinele? făcu el luând plicul.

Harry clătină capul afirmativ.

Era un plan al cartierului şi al casei. Instrucțiunile erau scrise de mână cu litere mari.

— Ştii la cine ai fost? întrebă Sfântul.

— Nu, Mr. Templar.

— Te-ai uitatla hârtiile pe care le-ai furat?

— Da, răspunse Harry. Tocmai de aceea am venit la Dvs. Erau scrisori adresate unei femei, care aveau în partea stângă de sus, adresa celui ce le scrisese: 64, Half Moon Street şi erau iscălite: Mark.

— Ah! murmură Simon.

— Ați citit ziarele de duminică, Mr. Templar?

— Da.

Harry goli dintr-odată paharul cu whisky, pe care Simon îl umpluse a treia oară.

— Sir Mark Deverest s-a sinucis sâmbătă seara, acasă la el, în Half Moon Street 64, spuse Harry cu vocea tremurând.

— Scorpionul este un şantajist ordinar, Mr. Templar. A cerut un preț exagerat lui Deverest. Şi acesta a preferat să se sinucidă. Şi eu sunt părtaş la această crimă, complice la

un omor…

Vocea lui Harry era răguşită şi faţa umedă de năduşeală.

— N-am ştiut ce fac, Mr. Templar,adaugă el. Dumnezeu să mă ierte!

— Asta-i tot ce ai avut să-mi spui? întrebă Simon, stingându-şi ţigara în scrumieră.

— Credeam că vă interesează Scorpionul. Credeam că Sfântul…

— L-ar vâna bucuros pe Scorpion? îl întrerupse Simon.

— Da, Mr. Templar. De vreo câteva zile vreau să vă vorbesc. Ieri seară, am văzut când a tras asupra dvs.

— Ah!

— Da. Maşina semăna perfect cu aceea de pe strada Hatfield.

— Şi atunci? murmură Sfântul.

— Atunci am venit aici sperând c-o să mă apăraţi.

— Aha! Eşti pus pe lista neagră?

— Ieri seară s-a tras asupra mea, şopti Harry.

— Înţeleg, te-au văzut dând târcoale casei mele şi auvrut să profite. Dar, Harry, nu mi-ai spus încă tot. Haide, dezleagă-ţi limba.

— Am mai primit o scrisoare, luni de dimineaţă, în care-mi cerea să fiu la întâlnire mâine la miezul nopţii.

— Asta-i tot?

— Am cam trăncănit faţă de prieteni dar discret, bineînţeles. Vă aduceţi aminte de Wilby?

— A fost găsit, ucis de un glonţ, pe drumul dinspre Portsmouth. Sunt trei luni de atunci, nu-i aşa?

— Ultima lovitură a lui a fost pentru Scorpion. Şi el vorbise prea mult cu prietenii. Victima lui se sinucisese, ca şi Deverest şi atunci m-am gândit la mine.

— Da, te-ai gândit că atunci când victimele se sinucid, Scorpionul scapă de complicii săi. E foarte bun sistemul.

Harry dădu din cap. Mărul lui Adam i se mişca încontinuu în pielea slabă de sub bărbie.

— Dacă mă duc acolo mâine seară, nu mă mai întorc. Chiar dacă nu m-aş duce… Şi nici nu pot măcar să

povestesc acestea poliției.

Sfântul rămase pe gânduri.

— La urma urmei, murmură el după câteva minute, Scorpionul s-a hotărât să te omoare mâine seară. Ieri, când te-a întâlnit în stradă, s-a gândit că ar fi mai bine să nu te mai oboseşti mâine… Aşa-i?

— Da, Mr. Templar.

— Nu prea trage bine, şeful tău, Harry.

— Nu, Mr. Templar.

— În tot cazul, bătrâne, adaugă Sfântul râzând, trebuie să te obişnuieşti cu ideea că vei muri mâine seară.

IV

A doua zi de dimineață. Sfântul îşi fuma liniştit țigara, când apăru inspectorul Teal. Era ora unsprezece şi jumătate.

— Ai dejunat, Claude? întrebă politicos Simon.

— Sigur, răspunse polițistul, la şapte jumătate.

— Ce ruşine! murmură Tâmplar. Aşa devreme?

Se duse spre bufet şi scoase dintr-un sertar un pachet cu chewing-gum şi îl puse în fața inspectorului.

— Stai jos scumpul meu Claude, spuse Sfântul. Ce te aduce la mine?

Un revolver, automat, de curând curățat şilustruit, se afla lângă tava cu gustări şipolițistul îl privea fix în timp ce cu degetele scotea din pachet o bomboană. Teal rămăsese în picioare şi începu să se plimbe prin cameră; deodată se opri în fața hârtiei ce se afla fixată de bufet şi privi pumnalul corsican.

— Ah! făcu el, ai de plătit taxe la percepție?

— Altul va plăti, răspunse Simon.

— Cine?

— Scorpionul. Teal…

Polițistul se întoarse şi se găsi față în față cu Templar, dar

nu-l privi.

— Care scorpion, întrebă el. Eşti încurcat în altă aventură? Ce ți-au făcut scorpionii?

— În vârful cozii lor se află un ac.

— De când te interesezi de Scorpion? întrebă Teal.

— De câteva săptămâni. Ştiai Claude, căScorpionul este un amator?

— Ce te face să crezi aceasta?

— Nu cred,sunt sigur. O înlănțuire de deducții, ca şi Sherlock Holmes. Ieri cineva a venit aici să-mi vorbească de Scorpion. Acest om se învârtea de trei zile prin preajma casei mele şi trăieşte încă. Am vorbit acum un ceas cu el la telefon. Dacă era de profesie acest om n-ar mai fi păşit pragul casei mele. În tot cazul, dacă a dat ochi cu mine, zilele îi sunt numărate.

— Da, zise Teal; altceva?

— Îți aminteşti de asasinatul din Portsmouth Road?

— Da.

— Wilby lucrase pentru Scorpion. Dacă cauți în dosarul lui, vei vedea că a fost achitat cu şase zile înaintea morții lui, de o încercare de spargere. Omul care a fost ieri la mine, a lucrat de asemenea pentru Scorpion. Şi el tot aşa a fost achitat de judecătorul din Bow Street, cu două zile înainte de a-i scrie Scorpionul. Nu e clar?

— Nu prea înțeleg…

— Claude, ia gândeşte-te puțin.

— Da, Scorpionul era de față la judecată…

— Bravo! strigă Simon, şi el i-a urmărit pe aceşti indivizi. Dacă am vrea – eu sau d-ta – să încredințăm unui spărgător vreo însărcinare oarecare l-am prinde repede fără să mai colindăm prin sălile judecătoriilor.

— Mulțumită Domnului avem destule cunoştințe.

— Amatorul acesta are de asemenea înlesniri.

— Da, aprobă inspectorul; ai dreptate. Până acum l-am căutat pe Scorpion printre profesionişti, fără niciun rezultat. Nu e clientul nostru.

În adevăr, politia nu reuşise până acum să descopere

adevărata identitate a Scorpionului.

Porecla banditului i se trăgea, cu luni maiînainte, dela sinuciderea unui industriaş din Nordul Angliei. Victima lăsase o scrisoare, care printre altele scria:

„Am fost chinuit ani întregi, şi acum nu mai pot să rezist. Când Scorpionul loveşte nu scapi decât prin moarte."

În acest timp în lumea interlopă erau multe zvonuri. Scotland Yard începu să se intereseze. Când o oarecare Kate Allfield fu arestată în gara Newbury, pentru că atacase pe un membru al parlamentului, ea mărturisi după un lung interogatoriu, că avea un complice al cărui nume nu fu chip să-l spună.

Nimic n-a putut s-o convingă să vorbi. Lumea interlopă a bănuit mâna Scorpionului.

Un alt individ Basher Tope,cunoscut ca mare bătăuş, se lăuda într-o zi, după ce băuse bine, „că-şi va aranja socotelile cu Scorpionul".

După o săptămână Tope fu văzut cu obrazul desfigurat de o lungă tăietură de cuțit şi nu vru să mărturisească nimic, chiar după al patrulea whisky.

Astfel se născu legenda Scorpionului.

Când prietenul lui Harry, Jack Wilby, fu asasinat, nimeni nu bănui că moartea lui ar avea oarecare legătură cu sinuciderea lui sir Mark Deverest.

Inspectorul Teal încremeni.

Privi pe rând pistolul automat şi hârtiile fixate de bufet.

— Atunci, spuse el, cu vocea moale şi înceată, vei cere Scorpionului bani să-ți plăteşti dările?

— Da.

— Cum?

Sfântul începu să râdă, arătând cu degetul hârtia fixată cu pumnalul.

— O mie trei sute treizeci şi şapte lire, nouăsprezece şilingi şi cinci pence; recompensă unei vieți de devotament şi filantropie. Am o poftă să emigrez în Venezuela.

— Măcar de ai face aşa ceva! exclamă inspectorul în timp ce-şi lua pălăria de pe scaun.

— Îl cunoşti pe Scorpion? întrebă el brusc.

— Nu încă, dar îl voi cunoaşte în curând.

— Ce vei face cu el?

Sfântul zâmbi.

— Foarte greu de spus. Ferească D-zeu de vreun accident. Nu eşti sigur nicio dată. Dar să nu-ți închipui, scumpul meu Claude, că am intenții rele.

Inspectorul îl privi în albul ochilor.

— Ascultă, Templar, vreau să-ți propun o afacere, fără martori.

— Să vedem.

— Păstrează-l pentru mine pe Scorpion, şi-ți promit că nu te voi întreba niciodată în ce fel ți-ai plătit datoriile.

Sfântul îl privi lung, apoi se-ntoarse spre pumnal.

— Ne-am înțeles, Claude. Scorpionul este un asasin, şi nu înțeleg de ce n-ar fi spânzurat. Călăul are tot dreptul să-şi încaseze cele cinci lire. Şi apoi, nu prea m-am purtat bine cu d-ta. Îți sunt dator ceva. Îl vei avea pe Scorpion.

— Prețulmărfii: patru pence. Cine dă mai mult?

— Şase pence, spuse Teal întinzând mâna Sfântului.

— Tocmai cu ce să-ți plăteşti un pahar cu bere la cârciuma cea mai apropiată, după ce îmi vei elibera marfa.

V

Simon mânca la hotel Berkeleyapoi se plimbă un ceas prin Piccadilly.La patru se întoarse în Berkeley News. Tocmai scria când intră Patricia.

— Unde ai fost? Tocmai voiam să-l rog pe Teal să te caute.

— Am fost la Helen Wiltham. Ai uitat că peste cinci zile are nunta?

— Nu – răspunse Sfântul, dar nu-mi închipuiam catastrofa atât de aproape.

Patricia dădu din umeri, şi aşează pe masă scrisorile luate din cutia poştală.

— Ia te uită. O scrisoare de la croitor. Cere bani, desigur; la coş cu ea. Şi asta?

Ridică un pachet – probabil o cutie decarton învelită în hârtie – şi o cântări în mână.

— E prea uşoară ca să fie vreun explosiv, zâmbi el. Trebuie să fie butonii de cămaşă pe care i-am comandat la Aspery. Deschide cutia, fetiţo, şi vezi dacă-ţi plac.

Simon continuă să scrie. Patricia luă pachetul şi timp de câteva clipe, nu se auzi decât fâsâitul hârtiei, în care era învelită cutia. Deodată, Simon ridică capul.

— Stai! o întrerupse el, făcând cu mâna un gest scurt. Detunătura revolverului umplu camera cu un zgomot asurzitor. Patricia rămase nemişcată şi palidă ca un mort.

— Ce este? întrebă ea cu vocea tremurătoare.

— Nimic altceva decât un scorpion, murmură Sfântul; un scorpion dela tropice.

Patricia tremura. Ea rupsese hârtia care învelea cutia şi în timp ce ridica capacul, scorpionul, un mic animal primejdios, de o culoare albastră-verzuie, asemănător unui rac mititel, ieşise din cutie şi ezitase o fracţiune de secundă înainte de a atinge mâna tinerei femei.

— Ce mic e! făcu ea.

— Sunt de toate mărimile, spuse Sfântul. În general nu prea sunt primejdioşi, dar acesta pe care l-am omorât este dintre aceia cu muşcătura mortală.

Involuntar, Patricia pipăi cu degetul gaurape care o făcuse glonţul în biroul de lemn, înainte de a se înfige în parchet. Pe urmă ridică capul.

— De ce-ţi se trimite un scorpion?

Simon făcu un gest indiferent.

— Trebuie să te aştepţi la orişice.

— Aceasta-i toată explicaţia? întrebă ea după o tăcere îndelungată.

Sfântul o privi lung, îşi puse stiloul pe birou şi începu să se plimbe prin cameră.

— Vrei să ştii tot?

— Da. Ca şi altă dată când împărţeam amândoi

pericolele. L-ai uitat pe Tigru şi secretul hanului părăsit?

Începu să râdă şi ridicându-se, puse mâinile pe umerii lui Simon.

— Haide, dă-mi o ţigară şi povesteşte-mi, dar repede!

Sfântul ascultă. Îi spuse ce ştia şi tot ce vorbise cu inspectorul: Scorpionul dădea lovituri din umbră. Aceia care îl cunoşteau nu îndrăzneau să vorbească, aceia care ar fi putut să vorbească erau morţi.

Privirea Patriciei se învioră.

— Astă seară... adăugă Sfântul.

— Vei pleca?

— Desigur, răspunse Simon, dar nu mă tem de nimic. N-am poftă să fiu ucis de un amator.

Tânăra fată se aşezase pe un fotoliu şi îşi rezemase capul blond de spătar.

— La ce oră plecăm? întrebă ea foarte liniştită.

Câteva secunde Sfântul o privi tăcut şi văzu că figura Patriciei se înăsprise.

— Pentru ce să vii şi tu? întrebă el. Prietenii noştri au dispărut. Norman e mort, iar Roger însurat. N-ai mai rămas decât tu, fetiţo? Eşti gata să te expui primejdiilor?

— N-am decât această dorinţă, murmură ea.

— Atunci ne am înţeles. Vom pleca împreună la vânatul Scorpionului.

VI

În ajunul unei noi aventuri Sfântul nu se grăbea niciodată şi nu arăta vreo nelinişte.

Stărui să rămână la barul hotelului May Fair până la 7.30, apoi luă maşina şi se întoarse să o ia pe Pat. Se îndreptară spre nord. Mâncară la ospătăria din Hatfield; automobilul rămase în curte. După masă, Simon fumă fără întrerupere până la ora când se hotărâse să pornească la drum, pe jos, spre locul fatal.

— Sunt condamnat la moarte, nu-i aşa? spuse el. De aceea cred că am voie să fumez o ţigară şi să beau un pahar cu rom. Scorpionul va aştepta, dacă trebuie.

De fapt, nu aveam intenţia să întârzie căciplanul cerea să fie prezenţi cu câteva minute înainte de ora întâlnirii.

Acest lucru nu îl ştia Scorpionul.

Când automobilul negru ajunse aproape de pădure, acela care conducea maşina încetini mersul, stinse farurile şi o luă dealungul şoselei. La licărirea ţigării zări un pod peste şanţ şi frână încet oprind maşina. Lumina ţigării nu se mai vedea. O umbră apăru în întuneric şi se apropie de automobil.

Scorpionul băgă mâna în buzunarul drept al hainei; cu mâna stângă lăsă jos fereastra şi se aplecă puţin afară.

— Garrot?

Omul care se afla pe şosea auzi numele şi se apropie încet de portieră.

Cu voce joasă, aproape răguşită, murmură:

— Da, şefule.

Scorpionul îşi aplecă capul, spre a-şi ascunde faţa.

— Ai ascultat de ordinele date, spuse el. Apropie-te.

Mâna care ţinea revolverul, ieşi din buzunarul Scorpionului. Ţeava fu aşezată fără zgomot pe marginea ferestrei deschise, iar omul din faţa lui se găsea numai la câteva degete depărtare.

Scorpionul privi în dreapta şi în stânga; nu se vedea nimeni venind.

— Apropie-te, Garrot, am să-ţi spun ceva.

— Şi eu de asemenea, spuse deodată Patricia. Să nu te mişti!

Vocea venea din interiorul automobilului, în spatele Scorpionului care nu auzise când se deschise cealaltă portieră. Şantajistul simţi ceva rece, apăsându-i ceafa, şi rămase nemişcat, aproape paralizat.

În faţa lui umbra lui Garrot dispăruse.

— Aruncă armaafară, spuse Patricia, vreau s-o aud căzând.

Scorpionul ezită o secundă, dar simțind apăsarea rece pe ceafă, desfăcu degetele şi arma căzu pe scara maşinii.

Numaidecât, omul care fusese luat drept Garrot, apăru din nou, dar nu era „Harry Lunganul".

— Mulțumesc, şopti Sfântul. Ce mai faci, bătrânul meu Scorpion?

— Cine eşti? întrebă omul, care continua să-şi țină capul aplecat, încercând să zărească prin întuneric fața lui Simon.

Întoarse capul încet, încercând să o zărească pe Pat, dar aceasta purta o pălărie ca o gluga, iar gura şi nasul erau înfăşurate într-un fular.

— Trag prost cu revolverul şi femeia care te ține la respect, de asemenea. Să fiu în locul d-tale nu mi-ar fi frică. Cu toate acestea ea e capabilă să te omoare, astfel că lasă-măsă te întreb acelaşi lucru: Cine eşti?

— Caută, răspunse Scorpionul foarte liniştit. Unde este Garrot?

— Eu cred că înoată pe undeva, prin apele Tamisei.

— Mort?

— Un stârv împuțit. Eu singur l-am înmormântat.

— L-ai omorât?

— A,nu! Să spunem mai bine că eu i-am aranjat moartea. Ziarele de mâine vor povesti că un necunoscut a fost pescuit în Tamisa şi în câteva zile se va afla că era vorba de Harold Garrot.

Simon se aplecă, luă revolverul Scorpionului şi deschise portiera.

— Dă-te jos, Pat, spuse el.

Sfântul avu deodată senzația vagă şi nedefinită că Scorpionul o să-i scape. De vreo două, trei ori avusese aceeaşi senzație în timpul vieții sale aventuroase şi anume sentimentul că ceva neprevăzut şi neaşteptat va schimba cursul evenimentelor. Şi creierul lui fu incapabil să reacționeze, ca paralizat. Cu toate acestea Simon se încordă şi făcu un efort pentru a rupe vraja ce-l încremenise.

— Haide, coboară şi d-ta, spuse el cu vocea tăioasă.

În întunericul din interiorul maşinii. Sfântul zări pe pernă, o pată albă. Întinse braţul şi o luă: era o foaie de hârtie îndoită. Simono băga în buzunar, cu tot gestulScorpionului care voia să-l oprească.

— Coboară, repetă Sfântul.

Şi atunci se întâmplă neprevăzutul.

Scorpionul nu oprise motorul; acest lucru Simon îl neglijase. Când băgă de seamă, Scorpionul dăduse drumul maşinii. În întuneric, băgă automobilul în viteză tocmai când pe şosea se vedeau farurile altei maşini. Simon care avea un picior pe pământ iar altul pe scara maşinii îşi pierdu echilibrul. Întinsese braţul să-l apuce de grumaz, dar portiera deschisă îl lovi în cot producându-i o durere vie şi o înţepeneală a muşchilor.

Patricia coborâse prin partea cealaltă. Simon îi auzi revolverul descărcându-se. Maşina se îndepărtă. Sfântul scoase din buzunar revolverul pe care îl luase de la Scorpion şi trase de două ori, atingând un cauciuc din spate. Apoi se întoarse spre Patricia care aştepta în mijlocul şoselei.

— Frumos a mai scăpat, murmură aceasta.

— E vina mea; n-am băgat de seamă ca motorul nu-i oprit şi maşina care venea cu farurile aprinse.

— A profitat de sosirea acesteia, crezând că n-o să îndrăznim să tragem. Dar zgomotul unui glonte tras, seamănă perfect cu acela pe cape îl face un pneu când se sparge. În tot cazul Scorpionul a fugit pe trei cărări, căci i-am plesnit un cauciuc, dar nu se va opri să-l schimbe.

— De ce n-ai cerut ajutorul maşinii care venea?

Sfântul clătină din cap.

— Nu sunt Teal. Şi apoi nu trebuie să se facă vâlvă pentru nereuşita noastră.

— Iartă-mă. Dar ţineam mult să-l prinzi dela prima încercare.

— Nu s-a terminat încă,râse Simon. Să vezi săptămâna viitoare câţi scorpioni vor fi bolnavi.

— Vorbeşti de Harry? întrebă Patricia.

Ajunseră la Hatfield când îi răspunseSfântul:

— Harry trăieşte, dar eu cu Teal am aranjat dispariția lui. Dacă n-am anunța moartea lui, Scorpionul ar găsi mijlocul să-i găurească țeasta. Cât despre acesta, i-am promis inspectorului să i-l fac cadou pentru a-l pune să se bălăbănească de o funie, aşa cum trebui.

La restaurant, Simon se uită la hârtia pe care o luase din automobilul Scorpionului. Era un plic îndoit în două. Avea marca poştei din Londra, districtul S. W. Era adresată lui Mr. Wilfred Garniman, 28 Mallaby Road, la Harrow, care e una din mahalalele Londrei. Simon scoase din plic o foaie de hârtie, pe care erau scrise câteva rânduri, de o mână de femeie.

Dragă domnule Garniman,

Vrei să ne faci plăcerea de a veni marțea viitoare la noi acasă? Vom juca bridge, după masă; colonelul Barnes va fi şi el prezent.

Mrs. R. VENABLES

Simon, cu sprâncenele încruntate, întinse scrisoarea Patriciei, care o citi repede.

— E o scrisoare obişnuită, făcu ea.

— Da, răspunse Sfântul, chiar prea obişnuită. Nu poți să acuzi pe cineva pentru că e invitat să joace bridge. Totuşi, Garniman e Scorpionul. Am găsit scrisoarea pe banchetă, poate că a căzut în momentul când şi-a scos revolverul.

— Şi atunci?

— Atunci, ar însemna că această scrisoare, reprezintă primele măsuri din marşul funebru al Scorpionului.

Ochii albaştri ai Sfântului străluciră; s-ar fi zis că două mici diamante se aflau în fundul orbitelor.

— Cine ştie, murmură el. Am o idee, dar nu o pot găsi bună înainte de a o pune în aplicare. Să nu vindem pielea ursului din pădure.

VII

Mallaby Road, din cartierul Harrow, este o stradă încântătoare, lungă numai de vreo două sute de paşi şi alcătuită din patruzecide vile luxoase despărțite de şosea printr-o grădină.

Simon Templar ajunse în Mallaby Road ora nouă dimineața; făcuse o sforțare supraomenească să se scoale atât de vreme. Căută numărul 28 şi sună la poartă. O servitoare veni să-i deschidă. Sfântul îi dădu o carte de vizită care era pe numele de Mr. Andrew Herrick, reporter al Daily Record. Simon păstra totdeauna cărțile de vizită ale oamenilor pe care îi cunoştea; de asemenea avea şi alte cărți de vizită pe care le tipărise singur.

— Mr. Garniman, de abia a terminat masa, spuse servitoarea; nu cred să vă primească.

— Fii sigură că mă va primi, zâmbi Sfântul.

Şi avu dreptate. Mr. Garniman îl primi în birou.

— Nu am decât prea puțin timp pentru d-ta Mr. Herrick, spuse el. Trebuie să plec peste cinci minute. Ce doriți?

— Am venit să vă întreb dacă puteți să-mi spuneți ceva despre Scorpion.

Privirea Sfântului rămase fixată pe fața lui.

Garniman, care clipi uşor din pleoape şi încruntă aproape imperceptibil sprâncenele.

— Scorpion? murmură el. Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Iertați-mă, dar să vă explic. Redactorul şef al jurnalului meu, mi-a afirmat că sunteți singura persoană de la care pot să informez.

— Nu înțeleg nimic, repetă Mr. Garniman. Aveți să mă întrebați ceva?

— Sigur, chiar pentru aceasta am venit; cred că Miss Garniman de asemenea îmi va da voie să-i pun câteva întrebări…

— Miss Garniman?

— Da.

— Nu există nicio Miss Garniman. Sunteți sigur că nu v-ați înşelat, şi că eu sunt persoana pe care o căutați?

— Desigur spuse Sfântul. Priviți: caută să-l vezi pe Mr. Garniman şi să-l întrebi ce ştie despre scorpioni. E scris clar şi adresa: 28, Mallaby Road, Harrow.

— Cu toate acestea, eu nu înțeleg ce vrei dela mine.

— Pe scurt,noi am auzit că ați atras atenția Sfântului, şi că acest aventurier se interesează de faptele Dvs.

Simon vorbise fără să se uite la el, dar prin oglindă îi vedea mâinile la spate, agitându-se nervos.

— Sfântul, murmură el.

— Poate că sunteți grăbit, continuă Simon liniştit. Atunci aş putea veni altădată.

— Nu.

— Poate doriți să telefonați la biroul dvs.din Londra pentru a vă explica întârzierea?

— Nu e nevoie, răspunse Garniman, mergând spre o măsuță, de unde luă o cutie cu țigări; fumezi, Mr. Herrick?

— Da, mulțumesc, răspunse Sfântul, care-şi aprinsese o țigară înainte de a se întoarce Garniman cu cutia deschisă.

— Oh! făcu el.

— Vreți să luați una din țigările mele? întrebă Sfântul.

— Mulțumesc. Nu fumez dimineața niciodată; dar poate vă e sete?

— Nu. Este prea de vreme… sau prea târziu.

— Atunci, unde vreți să ajungeți? Ce însemnează aluzia aceasta la scorpioni şi la Sfânt? Credeam că acesta din urmă a părăsit Anglia de mult.

— Vă înşelați, răspunse Simon Templar, căci Sfântul sunt chiar eu.

Se rezemă de bibliotecă şi zâmbi.

— Şi dvs. sunteți Scorpionul, nu-i aşa, dragul meu Wilfred? adăugă el.

Mr. Garniman rămase un moment nemişcat, apoi ridică din umeri.

— Am citit în jurnale, că ai renunțat la periculoasa carieră de până acum. Cât despre acei scorpioni despre care

mi-ai vorbit, cred că este vorba de vreo neînțelegere.

— Nu, îl întrerupse Simon, este vorba deun fapt împlinit. Nu încerca să suni. Ține mâna la locul ei şi ascultă-mă. Eşti Scorpionul, Wilfred, şi un nemaipomenit şarlatan. Şantajul este o crimă. Două din victime s-au sinucis şi eu le voi răzbuna cu bucurie dacă... n-aş avea motive ca să te las în pace astăzi. Primul este că am promis că vei fi spânzurat, al doilea este că trebuie să-mi plătesc impozitele. Ah, nu!...

O scânteiere metalică țâşni din mâneca Sfântului şi se înfipse în lemn, deasupra butonului spre care Garniman întinsese mâna. Cuțitul pătrunsese adânc între degetul arătător şi mijlociu al lui Garniman,care trase cu repeziciune mâna, de parcă ar fi fost electrocutat!

— Ți-am spus să nu suni, Wilfred, murmură Sfântul. Fii om înțelegător. Mai am încă vreo două cuțite de rezervă. Ce-ți spuneam? A! da! Trebuie să-mi plătesc impozitele...

Garniman, cu pumnii strânşi făcu un pas înainte.

— Vrei să pleci sau chem poliția?

— Asta e o idee. În locul d-tale aş telefona la postul cel mai apropiat.

Simon înaintă, smulse cuțitul înfipt în lemn şi-l puse la locul lui, fixat de antebrațul stâng.

— Da, continuă el, cheamă poliția. Povestea aceasta o va interesa grozav. Vei afla astfel daca m-am retrassau nu din afaceri sau dacă sunt mult mai îndemânatic decât vechiul meu duşman, inspectorul Teal.

Garniman, nemişcat, nu răspunse.

— Sau dacă nu vrei să dai ochi cu poliția vei pleca la Londra să-ți vezi de treabă.Darsă nu uiți ceea ce ți-am spus relativ la impozitul meu.

— Asta-i tot ce aveai să-mi spui? întrebăGarniman.

— Pentru astăzi, da, Wilfred. Cum văd căai renunțat să chemi poliția, te las să te gândeşti la ceeace voi face pentru ca suma cetrebuie s-o plătesc la percepție, să fie achitată.

Garniman se îndreptă spre uşă şio deschise.

— Treci întâi d-ta, murmură Simon politicos, şi îl urmă în hall.

— Sper că voi avea plăcerea să te revăd spuse Garniman.

— Să nu speri. Să pariezi şi vei câştiga.

Simon deschise uşa şi ieşi. Pe scară îşi puse pălăria apoi îşi scoase tabacheraşi... de sus căzu un enorm ghiveci cu flori care sparse pe trepte la câțiva centimetri de capul lui.

Sfântul, cu mâinile în buzunar se uită câteva clipe la ghiveciul țăndări apoi urcă treptele scării şi sună.

Servitoarea îi deschide.

— Spune-i lui Mr. Garniman ca felul luide a trimite flori e prea grosolan.

VIII

— Nu pricep la ce ți-a servit vizita asta, spuse Pat.

Simon îşi rezemă capul de spătarul scaunului şi-şi aprinse o țigară.

— Mr. Wilfred Garniman e un amator, dar un amator inteligent şi cu sânge rece. Sunt sigur că a vrut să-mi dea o țigară narcotizată şi un whisky amestecat tot cu aşa ceva ca să se scape de mine, şi asta numai că a citit prea multe romane polițiste. Dar în ceeace priveşte sângele rece, e un maestru. Dacă l-ai fi văzut cum se stăpânea, ai fi rămas înmărmurită.

— Şi acum, continuă Patricia, trebuie să fie la vreo câteva sute de kmdeparte de Londra.

Sfântul dădu din cap.

— Nu, el a înțeles perfect că nu voi comunica nimic poliției; crede că situația nu-i este compromisă.

— Dece?

— Pentrucă se aştepta să mă întâlnească. Întâmplarea cu ghiveciul de flori, nu e decât unul din jocurile pe care le-a aranjat pentru mine. E prea inteligent ca să nu-şi dea seama de războiul pe care eu îl duc contra şarlatanilor şi că odată tot va da ochii cu mine. Vizita pe care i-am făcut-o m-a convins că el e Scorpionul; dar n-am prea aflat mare

lucru asupra felului de viață pe care îl duce, afară de faptul că e neînsurat. Cât despre adresa biroului din Londra n-am putut s-o aflu. Lemnarul din colțul străzii mi-a spus că Garniman e „cineva prin City".

A doua zi de dimineață, Simon se învârtea prin Mallaby Road când Garniman ieşi cu maşina din curte. Înțelese că nu era posibil să-l urmărească cu un taxi. A doua zi, plecă cu automobilul, dar Garniman îi scăpă în învălmăşeala din Marble Arch. A treia zi urmărind maşina lui Garniman, îi plesniră cele două pneuri din față. Coborând, Simon văzu că pe stradă erau aruncate o mulțime de cuie. Atunci, plictisit să se scoale mereu la şapte dimineața, Simon Templar se hotărî ca a patra zi să stea liniştit în pat pentru a se... gândi.

Dar numaidecât îşi dădu seama că a făcut o greşeală.

— Dacă l-aş fi urmărit în prima zi, nu s-ar fi păzit. M-am prostit rău de tot.

Simon se sculă târziu, primi pe inspectorul Teal care venise după veşti, apoi îşi petrecu toată după amiază lungit în fotoliu.

Gândindu-se, fuma mereu. Patricia, căreia de abia îi răspundea, citea jurnalele.

— Pat, spuse Simon deodată, avem nevoie de puțină distracție. Vrei să ieşim astă seara? Am mare poftă să colindăm prin toate cluburile unde sunt membru.

Templar rămase câteva minute liniştit apoi sări din fotoliu, ca aruncat de o bombă.

— Drace! strigă el. Pat! Pat! Îi luă mâinile şi începu să umble prin odaie ca un nebun.

— Îmbracă-te repede! Şi ascunde-ți un revolver în căptuşeala rochiei tale. Nu se poate? Atunci să iei un prinzător de fluturi, căci astă-seară vom prinde un scorpion.

— Dar pentru ce naiba țopăi aşa?

— Pentru că îl vom întâlni chiar astă-seară. Du-te şi îmbracă-te.

Pat plecă.Simon se învârti prin odaie de vreo câteva ori.

Apoi îşi îmbracă smochingul.

Peste câteva minute coborî.

Când Patricia, îmbrăcată în rochie de seară, intra în salon, Templar învârtea furios măsuța de cocktail.

— Eşti nebun, spuse ea, apucându-l de braț. Vorbeşte, ce vrei să faci?

— Să vorbesc? Bine. Cămaşa de noapte cu care te-ai îmbrăcat e splendidă. E rochie? Nu se cunoaşte. Întoarce-te. Dar e ruptă, îi lipseşte obucată din spate.

Patricia, furioasă, înălță din umeri, neînțelegând această neaşteptată nebunie.

— Ascultă, spuse Templar, liniştindu-se brusc

— Ți-aduci aminte „Cuibul" lui Montgomery Bird? Ți-am spus că un necunoscut încerca să-l şantajeze tocmai când intram eu. Ei bine! necunoscutul era Scorpionul. Avea barbă falsă şi ochelari fumurii, dar sunt sigur că era el.

— Nici nu m-am gândit, mărturisi Patricia.

— Garniman e un om deştept. A organizat felul de a stoarce bani de la traficanți şi cu siguranța că îl vom întâlni astă-seară.

— Astăzi sau altă dată,făcu Pat.

— Nu, chiar astăseară. Mâine trebuie săplătesc impozitele.

Într-adevăr îl întâlniră înainte de miezul nopții la „Mărul de Aur". Garniman care stătea în picioare lângă uşa sălii de dans, văzu intrând o femeie, micuță, elegantă şi foarte frumoasă. Se uită peste el, căutând pe cineva, apoi privirea i se opri pe Garniman,surâzând. Trei sferturi de oră mai târziu Sfântul suna la uşa cu nr. 28 din Mallaby Road. Nimeni nu veni sădeschidă. Simon, sună de mai multe ori, timp de câteva minute, apoi intra în casă printr-o fereastră de la parter. Intrând în birou, trase cu grijăperdelele de la fereastra, apoi aprinse lumina. Vreme de treizeci şi cinci minute cerceta peste tot, dar nu găsi nimic.În cele din urmă se aşează într-un fotoliu şi aprinse o țigară. După vizita ce i-o făcuse, Garniman era pus în gardă, astfel că banii trebuiau să fie într-o ascunzătoare sigură.

Cercetă din nou camera; pereții erau tapetați cu hârtie simplă şi nu se zărea nicăieri semnul vreunei ascunzători.

În bibliotecă erau numai cărți. Îndărătul tablourilor, nimic, şi nici în sertarele biroului; parchetul era acoperit cu covoare bine țintuite iar soba de porțelan, nu arăta niciun fel de ascunzătoare. Rămase un moment pe gânduri, rezemându-şi capul de spătarul fotoliului. Încet, începu să simtă un fel de moleşeală în timp ce creierul nu mai putea să lucreze. Se simțea foarte bine în acest fotoliu. Gândul îi zbură la Teal, la Patricia, apoi avu o tresărire simțind că nu mai avea nici un pic de forță, iar pleoapele i se închideau. Văzu ca prin vis pe Harry Lunganul care plutea pe apele Tamisei. Voi să se scoale dar picioarele nu-l mai țineau şi căzu pe spate…

IX

Simon respiră ceva acra, tuşi şi deschise ochii: Wilfred Garniman era în picioare în fața lui.

— Bună seara, dragul meu Scorpion, făcu Sfântul cu vocea slabă.

Simon trase aerul adânc pe nări de mai multe ori, spre a elimina vaporii lichidului care-l adormise.

Îşi recăpăta repede sângele rece şi observă ca mâinile-i sunt legate; picioarele de asemenea.

— Bine ai lucrat, Wilfred! murmură el; povesteşte-mi şi mie cum ai făcut.

Garniman strânse cu grijă batista umedă pe care o pusese pe figura Sfântului.

— Apăsarea capului pe spătarul fotoliului a fost deajuns să deschidă un aparat foarte simplu, care conținea un lichid fără culoare şi inofensiv. Eu l-am inventat, pentru curioşi.

Simon aprobă cu capul.

— E un procedeu excelent, murmură Simon. N-am simțit nimic, decât o moleşeală de care n-am putut să scap.

Wilfred, eşti un om extraordinar.

— Mi-am adus şi dansatoarea, spuse Garniman, arătând cu mâna într-un colţ al camerei. Sfântul se întoarse pe jumătate şi o văzu pe Patricia, într-un fotoliu, cu ochii închişi şi foarte palidă.

— Ai adus-o aici ca să dansaţi, rânji Simon. Sunt sigur că ai un patefon cu care veţi continua jocul.

Garniman se aşează în fata biroului. Era foarte calm şi pe faţă nu i se citea nicio emoţie.

— O cunosc, spuse el, arătând spre Patricia. Am văzut-o cu d-ta la „Jérichon". A procedat cu mare abilitate ca s-o invit la dans. După ce m-am asigurat-o că nu mă înşel, i-am turnat în păhărelul cu şampanie câteva picături dintr-o fiolă, pe care o port totdeauna la mine. A făcut impresia asupra tuturor celor care au văzut-o, că e beată. Nu e niciun pericol; în cinci minute nu mai are nimic. Totul depinde de rezistenţa ei.Templar, te-ai cam înşelat asupra mea; nu mai preţuit la adevărata mea valoare*

— Rămâne de văzut! murmură Simon.

Garniman înălţă din umeri.

— Nu e nevoie să vă mai repet, cred că aţi înţeles că sunteţi la sfârşitul aventurilor voastre.

— Iar? suspină Sfântul. Scumpul meu Wilfred, de vreo cincizeci de ori am auzit această ameninţare. Spune-mi, care ţi-e programul? Ai descoperit ceva nou?

— Cred că-ţi voi îndeplini dorinţa, mormăi Garniman.

Se sculăşi luând o curea de pe birou apropie de Patricia.

— Umblă încet, spuse Simon, să nu-i rupi ciorapii de mătase, şi nu-i şifona rochia, căci m-a costat cincizeci de lire.

Garnimannu răspunse. Legă mâinile şi picioarele Patriciei încet şi cu chibzuială. Acest lucru îl sperie pe Sfânt. Părea că Scorpionului îi lipseşte o doagă.

Când termină, se sculă în picioare şi luând pe Patriciaîn braţe, ieşi din odaie.

Atunci Sfântul încercă să-şi rupă legăturile. Cu nervii şi cu muşchii încordaţi, zguduiţi de un tremur, făcu sforţări

supraomeneşti. Apoi rămase nemişcat, respirând cu greutate. Nu putea face nimic. Dacă ar fi avut picioarele libere, ar fi fost nimica toată pentru el, dar imobilizat cum se găsea, sforțările erau de prisos. Simon regreta că nu avea cuțitul la el, poate ar fi putut face ceva, să iasă din încurcătură.

Făcând o sforțare se ridică în picioare, apoi sărind se apropie de birou. Reuşi să dea jos receptorul telefonului. Centrala părea că amuțise pentru totdeauna. În cele din urmă, Simon reuşi să ceară numărul telefonului lui Teal. Tocmai se auzeau ultimele vibrații, care arătau că telefonul inspectorului suna, când intră în cameră Garniman. Făcând o săritură smulse receptorul apoi ascultă fără să întrebe ceva. După câteva secunde îl agăță la loc.

— N-ai noroc astă-seară, Templar, spuse el cu un surâs răutăcios. Ți-ai făcut de râs reputația; era aşa de uşor să descoperi ascunzătoarea.

Îndreptându-se spre unul din fotolii, îl răsturnă pe parchet şi-i arătă fundul, apoi apăsă pe un buton. În interior se afla o caseta de metal.

— Toate acestea le-am făcut singur, spuse Scorpionul.

Se îndreptă spreSimon, se aplecă şi-i dezlegă picioarele, apoi luându-l de braț îl împinse afară.

Amândoi trecură prin hall, coborâră o scară strâmtă ajungând într-un coridor. Garniman, trăgându-şi prizonierul după el, intră într-o pivniță mică şi întunecoasă. Patricia era acolo, rezemată de zid, ochii îi străluceau. Văzându-l pe Simon, îşi recapătă sângele rece şi-i zâmbi.

— Bună ziua Simon.

— Bună, draga mea.

Templar cercetă încăperea dintr-o aruncătură de ochi. Era luminată de o lumânare, aşezată pe o ladă răsturnată. În mijlocul pivniței era o groapă neagră, care părea adâncă, Alături, o movilă de pământ şi moloz. Într-un colț, nisip şi un sac – probabil cu ciment. În colțul celălalt, câteva lucruri şi scaune rupte.

— Am vrut să sap aici un puț, dar acum mi-am schimbat

ideea: groapa e adâncă de vreo trei metri.

Apropiindu-se de Pat, o luă de umeri şi-i făcu vânt în groapă. Se aşeză în genunchi, apoi pe pântec şi se uită înăuntru.

Sfântul îl privea surâzând. Garniman se apropie apoi de el şi-l împinse cu brutalitate.

Fără să se grăbească, Scorpionul îşi scoase smochingul, îşi sumese cămaşa şi se aşeză pe lucru. Deschise sacul cu ciment şi-l amesteca cu nisipul pe care-l pusese într-o groapă făcută cu sapa. Ridicându-se, se uită împrejur, căutând ceva, apoi cu aceeaşi încetineală, ieşi din pivniță, lăsând lumânarea aprinsă. După cinci minute se întoarse cu două găleți pline cu apă.

Îi trebui aproape o jumătate de ceas, pentru a amesteca cimentul şi a-l face consistent. După ce termină, era ud de transpirație; gulerul şi plastronul cămăşii erau moi, dar Scorpionul nu se oprea. Cu lopata în mână se apropie de groapă. La lumina lumânării nu se vedea decât foarte puțin înăuntru, dar Garniman văzu în fund o pată mare albă. Aplecându-se începu să arunce, pământul şi molozul, dar această sforțare îi luă mult timp. Scorpionul părea mort de oboseală, transpirația îi curgea pe față şi pe mâini. După aceea, începu să aducă câte o lopată de ciment pe care-l netezea. După ce termină, cără cu gălețile, afară, tot pământul ce mai rămăsese.

X

Inspectorul Teal ştia că Sfântul îşi lua totdeauna micul dejun între orele unsprezece jumătate şi unul după amiază. De aceea fu foarte surprins, când ducându-se în Berkley News la ora opt de dimineață, îl găsi pe acesta spălat şi îmbrăcat. Timp de câteva secunde, Teal rămase cu gura căscată, apoi intră în salon, urmat de Simon.

— Vino aici, Claude, să-ți dau o bomboană de gumă.

Inspectorul se opri lângă masa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ți-a stat ceasul sau nu te-ai culcat deloc?

— Niciuna, nici alta. Eu şi Pat, plecăm în călătorie.

Inspectorul luă pachetul cu chewing-gum de pe masă şi scoase o bomboană. Apoi privi lung la Patricia, care şedea într-un fotoliu, citind ziarul Times, şi fumând.

— Atunci hotărât, plecați! murmură el.

— Da. Socot că n-ai să mă crezi, dar în noaptea asta am muncit ca un hamal.

— Unde vă duceți?

Sfântul înălță din umeri.

— Agenția Cook va hotărî. Undeva prin Mediterana, prin Bahan sau poate prin Canare

— Şi cu Scorpionul cum a rămas?

— Ah! Scorpionul. Ți-l fac cadou, Claude.

Simon privi spre bufet, şi inspectorul îl urmări din ochi. Era o tăietură în lemn, dar hârtiile nu mai erau acolo, nici pumnalul corsican. Sfântul scoase hârtiile din buzunar.

— Tocmai vreau să mă duc la percepție, nu cumva ai şi d-ta drum pe acolo?

Teal îl privi gânditor.

— Da, spuse el, merg şi eu. Trebuie să-ți plătesc pariul pe care l-am pierdut.

Uitându-se la mâna Sfântului, inspectorul văzu că e rănit.

— Scorpionul ți-a făcut rana asta?

— Nu. Patricia!

Polițistul se uită la Patricia şi aceasta îi zâmbi.

— Scenă conjugală? întrebă Teal.

— Claude! răspunse Simon cu un ton de reproş.

Patricia aruncă țigara în scrumieră şi se sculă. Era adorabilă în costumul de călătorie. Apropiindu-se de Templar, îl luă de braț.

— Poți să-ți închipui, Teal, spuse ea liniştit, am fost îngropați de vii!…

— În fundul pământului! adăugă Simon.

— Şi cum Simon nu avea cuțitul la el, iar mâinile ne erau legate, am întrebuințat bricheta.De abia am putut să i-o scot din buzunar.

— N-a zis niciun cuvânt, în timp ce-i ardeam cureaua şi… pielea.

— Dar nu-i nimic grav, spuse Sfântul şi întinse inspectorului o fotografie.

— Am luat-o din paşaportul Scorpionului, dintr-o cutie a biroului, înainte de a cădea în cursa pe care mi-o pregătise. Claude, când vei mai vizita casa, să fii atent la fotolii, e foarte important. Iar când vei ajunge în pivniță, vei vedea o placă de ciment, proaspătă. Eu şi cu Pat am fost acolo, înăuntru. Dacă te vei hotărî să ne dezgropi, vei găsi o cămaşă albă şi două scaune rupte. Am lăsat cămaşa din mai multe cauze: întâi pentru că o cămaşă scrobita face zgomot când te furişezi şi apoi Scorpionul s-a înşelat când a văzut pata albă în fundul gropii.

Teal, nemişcat, se uita la Simon fără să spună nimic. Apoi scoase un carnet din buzunar.

— Spune-mi adresa!

— 28, Mallaby Road, Harrow: Wilfred Garniman. Cămaşa te rog s-o dai la spălat şi să mi-o trimeți la Teneriffa,prin agenția Cook.

— Nu vreau să te întreb mai mult, Templar, dar dacă Scorpionul a văzut că ați fugit…

Simon dădu din cap.

— N-a observat nimic. A ieşit afară să aducă apă pentru ciment. În timpul acestor cinci minute l-am tras pe sfoară. Dacă ar fi ştiut, n-ar fi umplut groapa cu atâta grijă. L-am văzut apoi, când căra molozul şi pământul care rămăsese.

Teal aprobă din cap.

— Vino cu noi, spuse Simon, automobilul nostru e afară.

Când se opriră în fața percepției, Sfântul rugă pe inspector să-l întovărăşească.

— Scorpionii mă cunosc, spuse el râzând, dar nu şi perceptorii.

Teal îl urmă, după Patricia. În sala principală o despărțitură de lemn, separa pe funcționari de victimele lor. Sfântul se apropie şi ceru să vorbească cu Mr. Lionnel Delborne.

Un omuleț chel, cu manşete lustruite şi o bască pe cap, întrebă cu teamă.

— Chiar cu Mr. Delborne vreți să vorbiți, d-le? Ce aveți să-i spuneți?

— Am venit să-mi plătesc impozitul, d-le, răcni Sfântul. Vreau să vorbesc chiar cu Mr. Delborne. Dacă nu, atunci nu plătesc şi sparg totul de aici. Am venit chiar cu poliția, d-lui e inspector

Teal se făcuse stacojiu.

— Nu vreți să luați loc, d-le? spuse bătrânul tremurând; apoi reveni după cinci minute.

— Mr. Delborne vă aşteaptă; şi mergând înaintea Sfântului se opri pe un coridor în fața unei uşi închise.

— Pe cine trebuie să anunț?

— Pe căpitanul contribuabililor, răspunse Sfântul împingând uşa.

Intrând tresări şi rămase nemişcat în prag. Omul aşezat în fata biroului era Wilfred Garniman în jachetă şi cravată neagră, tot aşa cum îl văzuse când îl vizitase.

Scorpionul fu cuprins de aceeaşi mirare, şi îngălbeni.

Simon vorbi cel dintâi.

— D-ta eşti, bătrânul meu Wilfred, făcu el cu voce dulceagă. Eu sunt Sfântul în carne şi oase; nu-s strigoi. Patricia e aici,afară. De asemenea şi inspectorul Teal de la Scotland Yard; are fotografia d-tale la el. Eu care-i făgăduisem să te dau plocon lui, acum te-aş ucide de două ori. De la biroul acesta erai aşa de bine informat de averea victimelor d-tale. Îți aduc o mie, trei sute, trei zeci şi şapte lire, nouăsprezece şilingi şi zece pence... aceşti bani sunt din cartea pe care ai fost atât de drăguț să mi-o arăți.

Sfântul văzu gestul pe care-l făcu Garniman şi se aruncă la pământ. Glonțul se înfipse în zid. Simon, ridicându-se, ridică biroul în aer şi-l răsturnă peste Scorpion.

Teal interveni şi Wilfred Garniman-Delborne ieşi de acolo cu cătuşele la mâini.

Peste şase săptămâni la Teneriffa, Patricia citea într-un ziar englezesc, vechi de opt zile, procesul lui Garniman. Fusese condamnat la moarte. Dar aceasta nu prea îl interesa pe Simon; ceea ce îl făcu să se prăpădească de râs, era o fotografie a lui Claude Eustace Teal, ieşind dela Tribunal. Celebrul poliţist care-l prinsese pe Scorpion (spunea articolul) fusese fotografiat, după dorinţa lui chiar în clipa când deschidea gura, pentru a înghiţi o bomboană de gumă.

Partea a doua

I

Strigătul disperat care se auzi, fu imediat înăbuşit, astfel că atunci când Simon Templar deschise ochii, se întrebă dacă nu visase.

În automobil, întunericul era de nepătruns. Prin geamul acoperit de aburi, nu se zărea decât siluetele câtorva arbori, proiectându-se pe cer. Sfântul se uită la cadranul luminos al ceasului: patru şi cincizeci de minute; de abia dormise două ore. Simon venea dela Cornouailles, unde petrecuse week-end-ul în tovărăşia unui prieten, însurat de curând. Dar se plictisise, astfel că pornise spre Londra. La câteva mile de Basingstake, oprise maşina lângă şosea, ca să doarmă până la ziuă, două ore liniştit. Simon ştia că nu se va scula decât pe la şase şi jumătate.

Deodată se deşteptă brusc. Rămase nemişcat câteva secunde, ascultând cu încordare, şicăznindu-se să-şi aducă aminte felul cum s-a deşteptat.

Apoi deschise uşa şi coborî.

Înțelese ca strigătul nu era produsul imaginației lui. Parcă îl mai auzea; un țipăt care sfârşise într-un plânset. Zgomotul unor paşi pe şosea îl convinse că avea dreptate.

Simon şedea rezemat de maşină, aspirând aerul umed şi rece al dimineții; paşi grăbiți se auzeau desluşit. Erau paşii cuiva care strigase de frică; era o goana care arăta totodată teama şi oboseala; un om care fugea de un pericol.

După câteva secunde Simon auzi respirația fugarului şi se ascunse lângă şosea, în umbra unor mărăcini.

Nu era nevoie să se gândească prea mult; omul era urmărit.

Când ajunse în dreptul lui, Sfântul îl privi la repezeală;

era un om de o mărime mijlocie, fără haină pe el; capul era lăsat pe spate, iar mâinile i se mişcau convulsiv. La lumina alburie a zorilor, faţa i se desluşea palidă, cu ochii rătăciţi şi însângeraţi.

Omul era la sfârşitul puterilor. Probabil că făcuse sforţări supraomeneşti, ca să ajungă până în locul unde se găsea Simon.

Picioarele nu-l mai ţineau, dar cu toate acestea cu o sforţare supremă se repezi în umbra mărăcinişului. Ca repezit de un resort, omul azvârlit înainte îşi pierdu echilibrul şi căzu în braţele lui Simon, pe care-l privi cu mirare. Deschise gura ca să spună ceva, dar rămase nemişcat; leşinase.

Simon îl aşeza încet pe pământ. Aurora care se zărea la răsărit, începuse să lumineze şoseaua. Atunci Sfântul auzi alt zgomot de paşi dar aşa de uşor, încât părea că urmăritorul e în picioarele goale.

Când noul venit se opri în dreptul şoselei, încercând să zărească ceva prin întuneric Simon văzu în lumina nedefinită a dimineţii, o namilă de om pe jumătate gol, cu corpul negru şi lucitor.

Buzele groase şi întredeschise lăsau să i se vadă dinţii strălucitori. Pieptul i se mişca în ritmul respiraţiei.

Privirea brutei se opri asupra omului întins pe pământ. Atunci negrul scoase un strigăt gutural de bucurie.

Simon, făcu o sforţare violentă ca să-şi vină în fire, deoarece apariţia unui sălbatec într-unţinut civilizat, îl înmărmurise.

— Bună dimineaţa, spuse el, dar imediat văzu că politeţa lui n-are niciun efect şi trecu imediat la acţiune.

Negrul, pe jumătate aplecat, încerca să vadă şi să înţeleagă, când Simon se azvârli asupra lui ca o bombă. Colosul nici n-avu când să reflecteze, căci singurul atac care putea să-l imobilizeze trebuia să fie ca un fulger.

Cu o sforţare a şoldurilor, Sfântul repezi piciorul drept înainte. Pantoful îl lovi pe colosîn piept, în locul pe care boxeurii îl numesc „solar plexus”. Dacă în locul omului, s-ar

fi găsit o minge de fotbal, aceasta ar fi fost azvârlită departe, tocmai pe coasta mării…

Şi lovitura asupra negrului fu extraordinară. Omul căzu pe iarbă, întocmai ca un sac cu cărbuni. Respiră adânc din fundul plămânilor, apoi rămase nemişcat cu braţele încrucişate pe piept, ca o statule de bronz sculptată pe un mormânt din evul mediu.

Simon deschise maşina repede, luă în braţe omul leşinat şi-l puse pe canapea: apoi se aşeză la volan. După câteva secunde motorulvibra; farurile luminau şoseaua. Sfântul ocoli cu băgare de seamă pe omul căzut şi ieşi în şosea.

La zece paşi în faţă, Simon văzu un poliţist în uniformă orbit de lumina farurilor, sărind jos de pe bicicletă şi întinzând braţele. Drace! strigătul fusese atât de puternic încât se auzise în satul vecin!

Simon încetini viteza. Poliţistul, fără teamă îşi culcă bicicleta pe marginea şoselei. În acel moment Sfântul apăsă pe accelerator şi dădu viteză. În urmă auzi strigătul de protest al poliţistului.

II

Templar nu era un criminal ordinar. Îşi făcuse o idee a lui personală de dreptate, şi o punea în aplicare asupra şantajiştilor şi traficanţilor care operau la adăpostul legilor. Acest aventurier nu întreprindea nimic până au se convingea că dreptatea şi anume aceea care nu şchiopăta – era de partea sa. După ce dădea lovitura, Sfântul îşi lua partea, un „comision cinstit” şi dacă nu era posibil să despăgubească din rest pe victimă, depunea suma, anonim, la vreun aşezământ de binefacere din Londra.

Toată presa vorbea de acest om vesel, cu ochii albaştri, care-şi lua dreptul, sub nasul Scotland-Yardului, de a face

dreptate, şi de a executa singur sentinţele pe care le pronunţa. Ziarele mari şi mici îşi umpleau coloanele cu faptele lui. Cetăţenii când deschideau ziarele, găseau tot atât de normal să-i citească isprăvile, ca şi cum ar fi fost vorba de bursă.

Se făcu ziuă deabinelea, când Simon îşi opri maşina înaintea casei sale din BerkeleyNews, zidită în locul unde înainte fusese nişte grajduri ducale. Poarta se deschise imediat.

— Bună dimineaţa, Simon, spuse Patricia, credeam că vii mai târziu.

— Şi eu credeam tot aşa, răspunse Sfântul,care sărise din maşină şi-şi scotea mănuşile.

— Ţi-am adus un tovarăş, urmă el.

Deschizând uşa maşinii, Patricia se uită curioasă înăuntru. Necunoscutul nu-şi venise încă în fire. Înfăşurat într-o cuvertură, era întins pe canapea, şi nu i se vedea decât faţa palidă cu ochii închişi.

— Cine este? întrebă ea.

— N-am idee, răspunse Sfântul, dar îl vom numi Lorenzo, căci pare a fi brazilian. Cămaşa poartă numele unui fabricant din Rio. Nici Sherlock Holmes n-ar fi ghicit mai mult.

Patricia Holm privi în ochii lui Simon şi-i văzu ochii albaştri strălucind de o lucire pe care ea o cunoştea foarte bine, o flacără care anunţa o nouă aventură.

— Altă aventură, murmura ea.

— Şi încă una care a început foarte frumos. Unchiul Tom n-a avut timp să zică nici: Uff! Nu prea m-am ţinut de regulile bunei cuviinţe dar i-am dat numai o singură lovitură.

— De cine vorbeşti?

— Vorbesc de acela pe care habar n-am cine e, dar îi spun unchiul Tom, pentru că era negru. Sfântul puse mâna pe umărul Patriciei.

— Ascultă, spuse el: într-un loc,nu departe de Basingstake, s-a întâmplat ceva, care ar putea să ne

intereseze. N-am timp să-ți povestesc tot, dar ceeace e important, e faptul că un polițist m-a văzut fugind şi mi-a luatnumărul maşinii. Nu prea aveam poftă să-i răspund la întrebări. Lorenzo mă interesează, dar vreau să mă ocup singur de el. Polițistul a telefonat la Londra, şi în acest moment inspectorul Teal, a pornit-o spre noi. Să-i spui că deabia am sosit şi că sunt în baie. Dacă vine înainte de a mă întoarce, să atârni un prosop la fereastra primului etaj.

— Dar unde te duci?

— La hotel Berkeley, să-mi instalez bolnavul şi mă întorc într-un sfert de oră.

Peste câteva minute maşina se oprea în Berkeley Street,înaintea hotelului. Simon sări din automobil şi intră în hotel.

— Unul din prietenii mei a suferit un accident, spuse el funcționarului care-i ieşi în cale. Vreau o cameră pentru el şi vă rog să aduceți un doctor la ora 11. Trimite-ți doi oameni să-l ia pe rănit din maşina.

— No. 148, spuse funcționarul liniştit.

Doi servitori zdraveni, îl duseră pe Lorenzo în ascensor şi peste câtevaminute, victima negrului era culcată în patul din camera 148.

Simon închise uşa şi scoase din buzunar o cutie de nichel pe care o deschise. Scoase o seringă şi o fiolă cu lichidul incolor, apoi făcu necunoscutului o injecție în braț, pentru a-i lungi somnul.

Apoi, Simon ieşi din cameră, închise uşa cu cheia şi coborî în hall.

Funcționarul îl opri.

— Ce nume să înscriu, domnule? întrebă el

— Mr. Teal, C. E. Teal, spuse Sfântul, fără să zâmbească. Va iscăli fişa, imediat ce va putea să scrie.

— Bine, domnule. Dar Mr. Teal, n-are bagaje?

— Nu.

Simon puse pe birou o bancnotă de zece lire.

— Iată un acont. Nu uitați că la 11 sunt aici. Sper că

doctorul va fi exact.

Urcându-se în maşină porni spre Berkeley News. De departe văzu un prosop alb care flutura la una din ferestre.În loc de a opri în fața casei sale, la No. 7, Sfântul coborî în dreptul garajului care era alături de o vilă mică, la Nr. 1. Deschise poarta, bagă maşina în garaj, apoi se urca pe o scară într-un fel depod, situat deasupra garajului.

Sfântul închiriase de câteva luni, fără să ştie nimeni, prin alte persoane, cele trei locuințe mici dealungul străzii Berkeley News. Din garaj, el trecu printr-o gaură din zid, la no. 1, 3 şi 5, pe urmă, ridicând o perdea care ascundea ultima deschizătură, intră direct în sala de baie.

Pe drum îşi scoase gulerul şi haina. Cada era plină cu apă

— Patricia se gândeşte la toate, murmură Simon pe când se dezbrăca.

Intrând în baie, se cufundă brusc în apă, ieşi după câteva secunde şi se îmbrăcă într-un halat gros; apoi punându-şi sandalele, coborî scara cântând, ca oricine cu conştiința liniştită.

— Scuză-mă că te-am făcut să mă aştepți, dragă Claude, spuse Sfântul intrând în sufragerie.

Inspectorul Teal ridicându-se după scaun îşi privi adversarul cu neîncredere.

— Bună ziua, spuse el.

— Da, răspunse Simon, e o zi bună.

Patricia fuma stând într-un fotoliu; părea că nici nu se sinchiseşte de polițist. Simon se aşeză la masă unde era servit dejunul. Ridicând capacul de pe farfurie, mirosi cu plăcere.

— Nu te deranjează Claude, dacă mănânc în fața ta? întrebă el.

Inspectorul încruntă sprâncenele. Totdeauna când vizita pe Sfânt, simțea un fel de stingherealã pe care nu şi-o putea explica. Teal era foarte liniştit, dar îşi pierdea tot sângele rece în fata lui Simon şi întrebările meşteşugite pe care şi le pregătea i se păreau foarte greu de rostit.

— Unde ai fost noaptea trecută? întreba el deodată.

— În Cornouailles, răspunse Sfântul.Cunoşti ţinutul? Încântătoare localitate.

— La ce oră ai plecat?

— Exact la ora 4 şi 10 minute, spuse Simon râzând.

— Dar la ora 4 şi 50 minute unde te aflai?

— Pe drum.

— Pe lângă Basingstake?

— Aproape.

— N-ai observat nimic deosebit?

Simon încruntă sprincenele, gândindu-se.

— Este cea mai liniştită oră. Aurora cu degetele roze se ridică după dealuri…

Teal, care avea obicei de a mesteca chewing-gum, scrâşni din fălci.

— Să-ţi spun eu, îl întrerupse inspectorul. Între 4.50 şi 4.55 astăzi dimineaţă, conducătorul limuzinei, cu numărul d-tale, a refuzat să oprească când a fost somat de un poliţist.

— Eram chiar eu, mărturisi Simon cu inocentă. Mă grăbeam. Crezi că-mi va face actede contravenţie?

— E altceva, spuse Teal, fără a-i răspunde la întrebare. Înainte de a-ţi face semn sa te opreşti, poliţistul a auzit un strigăt…

Simon aprobă cu capul.

— Şi eu am auzit, era ţipătul unei bufniţe. Copoiului probabil că-i fusese frică, şi ar fi vrut să-l apăr.

— Nu era strigăt de bufniţă!

— Erai şi d-ta acolo?

— Am raportul poliţistului, aşa cum mi l-a telefonat acum o oră.

Sfântul deschise gura, nu ca să răspundă, ci ca să înghită o bucată de pâine cu unt. Apoi se ridică.

— Ascultă-mă, Claude, spuse el, atingându-l cu degetul pe pântec. Ai vreun mandat de arestare sau de percheziţie, de viicu noaptea-n cap ca să mă otrăveşti?

— Asta-i datoria mea, murmură el.

— Să lăsăm datoria la o parte, urmă Templar. Este vreun

delict sau vreo crimă pe care să nu mi-o arunci în spinare? E destul ca un poliţist trăsnit să audă un strigăt, astăzi dimineaţă, în Harepshire, pentru că eu să fiu acuzat de cine ştie ce, sub pretext că mă găseam pe acolo?Dacă cineva vine şi-ţi spune ca la monetăria din Blackpool, s-a amestecat şi zinc la fabricaţia monedelor, cauţi să vezi dacă mă găseam sau nu prin împrejurimi în timpul celor din urmă şase săptămâni. Dacă-ţi telegrafiază din America, că s-adescoperit un cadavru pe plaja de la Boston, ţi-aduci imediat aminte că eu am fost acum doi ani la Biarritz, pe malul celălalt al Atlanticului…

— Niciodată…

— Ba, totdeauna. Dar n-am isprăvit. N-ai mandat de percheziţie? Nu face nimic. Urcă-te în camera mea şi vezi dacă hainele mele au vreo urmă de sânge, du-te la garaj şi caută dacă n-am ascuns vreun cadavru în maşină. Nu te jena. Dar pentru altă dată, ascultă-mă ce-ţi spun.

Sfântul îşi înfipse din nou degetul în haina lui Teal.

— Dacă nu vei găsi nimic, te asigur, vei regreta că tatăl d-tale n-a murit celibatar – ceeace ar fi făcut mult mai bine, bietul om! Devii de nesuferit, Claude, şi răbdarea mea e pe sfârşite. Dacă vei mai continua astfel, te fac să zbori spre cer. Ne-am înţeles?

Teal îşi înghiţi saliva cu greutate. Faţa sa copilăroasă deveni stacojie. Se frământa, ca un copil prins, cu o greşeală. Privirea i se fixă în ochii Sfântului, care străluceau deflacăra batjocoritoare pe care Teal o cunoştea prea bine. Poliţistul pricepu cum se vor sfârşi toate acestea. Dădu din cap cu îndoială.

— Dacă aşa stau lucrurile, nu mai spun nimic.

— Foarte bine, să nu mai spui nimic.

Luă pălăria poliţistului, o perie şi i-o întinse politicos.

III

— N-am terminat, făcu Sfântul, începând din nou să mănânce, o să mai am de furcă cu el.

Patricia îşi aprinse altă ţigară.

— Ai dreptate, dar nu trebuie să mergi prea departe.

— Desigur; dar de câtva timp aveam o poftă nebună să-l înfund puţin pe acest scump Claude. Devine nesuferit.

— Şi povestea cu Lorenzo? întrebă Pat.

Sfântul tocmai înghiţea o bucăţică de ou.

— A, da, bine spui, Lorenzo.

Şi povesti ceeace ştia, bineînţeles nu prea multe.

— Dar vom fi mai bine informaţi, peste câteva ceasuri, sfârşi el aprinzând o ţigară. Apoi, după ce se uităla repezeală prin ziare, se îmbracă. După o jumătate oră, coborî zâmbind.

— Ne întâlnim la Bruton Club, la unu, spuse el Patriciei, înainte de a pleca.

Când Simon părăsi casa era 10 şi 44 fix – oameni care circulau pe Berkeley News îşi mărise numărul cu o persoană. Aceasta nu-l surprinse pe Sfânt; Teal pusese un agent să supravegheze casa cu no. 7.

Simon îl salută, fluturându-şi pălăriaapoi se îndreptă spre Mayfair, urmat de poliţist. Aşteptă cu răbdare să treacă un taxi – un singur taxi – în care se azvârli,lăsându-l pe poliţist în urmă cu vreo douăzeci de paşi.

În colţ la Dover Street, Sfântul coborî şi se merse pe jos pană la hotel Berkeley.

Doctorul îl aştepta în hall. Amândoi se urcară în ascensor şi intrară în camera 148. Bolnavul dormea. Sfântul îi scoase cămaşa şi-l întoarse pe spate.

Doctorul privea, încruntat. După câteva secunde privi spre Simon.

— Mi s-a spus, că prietenul d-tale a fost victima unui accident.

Templar dădu din cap.

— I s-a întâmplat ceva cu totul extraordinar, spuse el.Vreţi să-l examinaţi?

Aprinzându-şi o ţigară se apropie de fereastră, întors cu

spatele spre pat.

Timp de zece minute, doctorul îl examina.

— I s-a injectat scopolamină şi morfină, spuse el. Rănile pe care le-ai văzut le-am pansat. Restul e normal.

— Eu i-am injectat scopolamină. Se va deştepta numaidecât; doza era mică. Credeți, doctore, că trebuie dus într-o clinică?

— Nu e necesar, domnule…

— Travers, spuse Sfântul.

— O infirmieră ajunge, domnule Travers.

— Voi aduce una, răspunse Simon.

Doctorul ridică ochii şi-l privi pe Simon.

— Cred că ştii în ce împrejurări a fost rănit?

— Mai mult ghicesc; a fost bătut până la sânge cu o curea de piele. Probabil că a fost nevoie spre a-l convinge şi de fier înroşit.

Doctorul clipi din ochi.

— Trebuie să admiți, d-le Travers, ca acestea sunt nişte împrejurări stranii…

— Nimeni nu spune altfel, făcu Sfântul convins. Dacă sunteți neliniştit, vă asigur că nici eu nu ştiu mai mult. Am povestit istoria cu accidentul de automobil, dar adevărul este că l-am luat, astăzi de dimineață, din drum. Sper că misterul nu v-a întârzia să se descopere.

— Ați înştiințat poliția?

— Am comunicat unui inspector dela Scotland Yard care va face tot posibilul să descopere adevărul. Sfântul deschise uşa şi se dădu la o parte pentru a face loc doctorului, pe care-l întovărăşi până la ascensor.

— E nevoie să mai vedeți bolnavul astăzi?

— Nu d-le Travers, infirmiera să schimbe pansamentul diseară; voi veni mâine la ora aceasta.

— Mulțumesc, voi fi şi eu aici.

Simon strânse mâna medicului şi aşteptă până când ascensorul dispăru. Apoi se întoarse în camera 148 şi se aşeză la căpătâiul bolnavului. Uitându-se la ceas. Aşteptă cu răbdare ca brazilianul să se deştepte. Peste un sfert de

oră, tocmai îşi aprindea a treia ţigară. Cândomul se mişcă şi scoase un geamăt, ducându-şi mâna la gât, Simon se aplecă şi îl auzi murmurând:

— Apă…

— Numaidecât, dragul meu, rosti Sfântul, şi ridicându-i capul îi dădu să bea dintr-un pahar. Brazilianul bău,apoi încet îşi lăsă capul pe pernă. Mişcând pleoapele îl privi pe Simon.

Timp de câteva secunde, privirea fără viaţă rămase fixă, ca a unui orb, apoi brusc o frică grozavă îl făcu să holbeze ochii. Brazilianul tremura şi gemea. Simon îi luă mâna şi-i zâmbi.

— Sunt un prieten, spuse el.

Încet, bolnavul se linişti. Sfântul îi şterse fruntea îmbrobonată de transpiraţie.

De odată, omul începu să vorbească, cu vocea slabă în englezeşte.

— În câte ale lunii suntem azi?

— 2 octombrie.

— Care e numele d-voastră?

— Templar… Simon Templar.

Urmă o tăcere scurtă, apoi brazilianul îşi întoarse faţa către Simon.

— Am auzit vorbindu-se de dvs. Vă mai spune…

— Aceasta n-are nicio importanţă, îl întrerupse Simon.

— Cum m-aţi găsit? întrebă bolnavul.

— Această întrebare ar trebui s-o pun eu.

— Îmi aduc aminte. Da. Alergam şi am căzut. Cineva m-a prins în braţe.

Omul apucă deodată mâna Sfântului.

— Dar pe *el,* l-ai văzut?

— Pe unchiul Tom? Sigur. Şi el m-a văzut, dar prea târziu.

Mâna bolnavului îl strângea pe Simon de braţ cu putere.

— Scuză-mă, spuse el, totul îmi face impresia unui coşmar.

Lăsând ochii în jos, văzu bandajele care-i înconjura

pieptul.

— D-ta? întrebă el.

— Nu, am adus un doctor.

— Şi… (străinul se uită împrejurul său, în cameră).

— Suntem la Londra, la hotel Berkeley, spuse Simon.

Brazilianul îşi înghiți salivă, apoi întinse mâna spre paharul cu apa. După ce bău, urmă o lungă tăcere.

Templar crezu ca bolnavul adormise şi se sculă încet. Necunoscutul deschise ochii.

— Aşteptați, spuse el, vreau să vă vorbesc.

— Aşa repede? Nu vreți să vă odihniți puțin sau vă e foame?

Omul dădu din cap.

— Mai târziu, spuse el, stați jos.

Sfântul şezu pe scaun.

Astfel, fără să se mişte ascultă timp de două ore o dramă atât de fantastică, încât nici în vis nu ar fi fost posibilă. Era mai mult de ora unu, când Simon coborî încet scara. În capul lui, detaliile acestei nemaipomenite întâmplări, se întorceau ca un vârtej. Sfântul traversă hall-ul şi ieşi pe uşă ca în vis. Mergea ca un somnambul, când deodată, făcu un pas în lături spre a se feri de un trecător, care venea spre el. Acest trecător, era un uriaş, îmbrăcat într-un costum cărămiziu, cu cămaşa albastră iar în mâini avea mănuşi albe.

Sfântul îl privi în fată. Cei doi oameni se depărtară unul de altul, dar se recunoscuseră. Era unchiul Tom.

Templar traversă strada şi se îndreptă spre Berkeley Square, la Bruton Club. Nu se întoarse, dar era sigur că negrul îl urmărea din ochi.

IV

Cu toate acestea, Simon zâmbea, când o întâlni pe Patricia la bar.

— Mi-e sete, spuse el aşezându-se lângă ea; să-mi aducă patru Martini într-un pahar mare, pe urmă bere proaspătă.

— Nu vei bea decât un singur Martiri, spuse Patricia; apoi vom mânca.

— N-ai inimă, suspină Sfântul.

— Mai bine spune-mi ce ai aflat.

— Relativ la Lorenzo? Lucruri surprinzătoare; de pildă că Brazilianul e în realitate contele Salvador şi că e guvernatorul băncii din Rio.

— Ah!

— Da, fetiţo. Ţi-am spus că azi noapte, a fost un joc periculos, şi am avut dreptate.

Simon îşi bău paharul dintr-o înghiţitură, apoi continuă:

— Ai citit în ziare, acum câtva timp, un articol prin care Banca Braziliei anunţa că va tipări bilete noi de o sută de milreis[1]?

— N-am băgat de seamă.

— E chiar aşa cum îţi spun. Băncile Crosby şi Dorman, specialişti în emiterea bancnotelor, au fost însărcinaţi cu această lucrare. Prietenul nostru Lorenzo a venit la Londra, acum o lună, aducând tiparele. Atunci a semnat contractul, pentru trei miliarde de milreis. Acum o săptămână s-a înapoiat ca să supravegheze expediţia bancnotelor în Brazilia.

— Apoi?

— A intervenit un fapt nou. A treia zi de la înapoierea lui Lorenzo la Londra, Imprimeria a primit o altă comandă – pentru al patrulea miliard de milreis. Ordinul era scris pe hârtie cu antetul Băncii Braziliei şi semnat de Salvador, care se scuza că nu poate să aducă personal ordinul, fiind bolnav.

După două zile, prima comandă era gataeliberată agenţiei de transport, şi expediată cu toate precauţiunile necesare: lăzi blindate, detectivi, etc. Salvador explica printr-o a doua scrisoare, că nu poate să se dea încă jos din pat.

---

[1] un milreis = 2,80 lei.

— Şi lăzile erau pline cu hârtii de ziare! spuse Patricia.

— Nicidecum. Ele conţineau o treime din bancnotele comandate, care porniră spre Rio, sub pază bună. Celelalte urmau să fie eliberate cât de curând.A doua treime, care trebuia să pornească astăzi de dimineaţă, a fost eliberată, după ordinul scris al lui Salvadorunei persoanearătată în scrisoare. Acesta a luat comoara în primire astăzi la ora 10. Înţelegi? Banca braziliană care aşteaptă trei transporturi, va primi pe întâiul, al treilea şi al patrulea; în definitiv cât a comandat. Dar al doilea transport rămâne în mâinile bandei. Salvador a fost luat şi ţinut închis, imediat ce asosit la Londra de vreo zece zile. El a comandat al patrulea miliard şi a dat ordin de eliberare pentru a doua treime, după ce a fost chinuit cumplit. Unchiul Tom l-a bătut până la sânge.

Patricia rămase pe gânduri iar Simon profită şi-şi comandă al doilea Martini.

— Cunoşti banda? întrebă ea după câtva timp.

— Nu. Şeful este un ungur, un oarecare Kuzela,pe care n-am avut plăcerea să-l întâlnesc până acum, dar nu e timpul pierdut.

— Atunci, ei au…

— Da, ei au un miliard de milreis în bancnote braziliene de azi dimineaţă. De mâine chiar, toţi aceşti bani vor lua drumul Parisului, Berlinului, Vienei, Madridului în mici pachete şi vor reveni după o săptămână, transportaţi în franci, mărci, pesetas etc. Iar cel din urmă transport, comandat la urmă de Salvador va lua drumul Braziliei. E foarte ingenios alcătuit planul şi banda ar fi avut timp să dispară dacă, din întâmplare, nu l-aş fi întâlnit pe conte fugind de negru…

Sfântul zâmbi. Patricia văzu strălucind în ochii lui albaştri, flacăra arzătoare pe care o cunoştea aşa de bine.

— Şi tu te-ai hotărât să te ocupi de toate acestea? murmura ea.

— Da, fetiţo, dar secretul trebuie păstrat cu mare băgare de seamă, altfel s-ar produce panica la bursă. Bancnotele

furate, vor reveni în mâinile lui Salvador şi omul care i le va aduce vrea să nu-şi piardă pofta de mâncare.

După ce trecură în restaurant. Simon nu mai rosti nimic, relativ la această afacere. Patricia comandă cafeaua în sala de fumat, iar Simon se duse la telefon. Când se întoarce îl opri portarul.

— Scuzați-mă, domnule, dar când ați intrat la club veneați din Berkeley?

Sfântul înalță sprâncenele.

— Da.

— Un gentleman de culoare, a adus aceasta pentru dvs. Spunea că a văzut când v-a căzut din buzunar, dar v-a pierdut din vedere în mulțime. Puțin mai târziu a trecut prin fața restaurantului, v-a văzut şi m-a rugat să vă dau mănuşile.

— Sunt ale mele, spuse Simon, care nici odată nu se aşeza lângă fereastră.

Luă mânuşile de culoare gălbuie din mâna portarului şi le vârî în buzunar apoi întorcându-se intră la lavabou. Acolo, le puse într-un lighean gol şi le cercetă cu ajutorul stiloului.

Se întreba ce fel de cursă îi întinde unchiul Tom, şi ceva ce căzu dintr-o mânuşă îl făcu să zâmbească.

Era o aşchie de lemn, ale căror două vârfuri ascuțite erau vopsite cu negru.

Simon se uită puțin la ea, apoi apucând-o cu două chibrituri, o puse în port-țigaret.

Pe când întorcea cealaltă mânuşă, găsi o bucățică de hârtie mototolită, pe care erau scrise cu creionul câteva rânduri.

„Dacă veniți astă seară la douăsprezece, la No. 85 din Wandermeer Avenue, la Hampstead, am putea să ne înțelegem. Altfel veți regreta foarte curând intervenția dvs.”

K.

Simon izbucni în râs şi se duse lângă Patricia.

— Fetițo, spune el, dacă i-aduc lui Lorenzo îndărăt, maldărul de bancnote, să ştii că-ți cumpăr o pălărie.

— Până când mi-o sosi pălăria, unde mergem? întrebă Patricia surâzând.

— Să ne plimbăm.

Ieşiră împreună şi se urcară într-un automobil.

— Hotel Piccadilly, spuse Sfântul.

Apoi se aşeză liniştit şi-şi aprinse o țigară.

— L-am păcălit pe polițistul care-mi supraveghează casa prin metoda No. 1. Vei vedea acum demonstrația metodei No. 2.

Se opriră în fata intrării hotelului. Simon coborând plăti şoferului taxa cursei, şi seduse după Patricia, fără să segrăbească. Înainte de a împinge uşa, văzu prin geam unalt taxi care oprea.

Ajungând lângă Patricia, traversă hall-ul, ajungând într-un coridor, intrară în alt hall urcară trei trepte şi ieşiră prin uşa din Regent Street. Peste puțin timp se urcară în alt taxi.

— La Berkeley, spuse Sfântul şi se retrase înfundul maşinii, apoi continuă:

— Metoda No. 2 se aplică numai în cazul unui străin.

— Dar cesă facem la Berkeley? întrebă Patricia.

— Să-l vedem pe Salvador. Vei fi infirmiera lui; camera No. 149 am reținut-o pentru tine. Să nu uiți însă că prietenul nostru e înscris pe numele C. E. Teal, că doctorul se numeşte Branson, iar eu Travers. Nu vei părăsi camera decât noaptea. Dacă cineva vrea să intre la tine, trage în el, şi cheamă servitorul să-i ia corpul.

— Dar tu…

— Eu am de cumpărat ceva: vreau să cumpăr o jucărie. Am văzut în Regent Street un magazin unde se vând surprize pentru invitați; mi-aduce aminte de copilărie.

Taxiul se opri în fața hotelului. Patricia ezita.

— Când te mai văd?

— Astă seară; vom mânca aici la ora opt.La revedere şi fii cu grijă față de brazilian.

Simon ajungând în Regent Street îşi cumpără jucăria mecanică de care vorbise, apoi urcându-se acasă, o demontă făcându-i mai multe transformări. Ştia foarte bine că îl aşteaptă o seară interesantă şi că mănuşile galbene pe care i le trimisese unchiul Tom, arăta în mod clar, că banda nu se temea de el.

— Lovitura cu mănuşile e foarte ingenioasă, spunea Simon Patriciei, câteva ore mai târziu pe când mâncau, dacă refuzam să negociez, aşchia îşi făcea datoria.

În timpul mesei, Simon dădu Patriciei, instrucțiuni precise.

— Miezul nopții! sfârşi el râzând. Ceasul când se îndeplinesc visurile bandiților. Spre dealurile din Hampstead, urcă mielul pentru sacrificiu. Acest miel sunt eu. Nu râzi?

V

Sunt oameni care caută pericolul, alții care îl evită.

Sfântul era din prima categorie.

Mergând dealungul trotuarului, cu mâinile în buzunar şi cu bastonul agățat de braț, se apropie de Hampstead.

Era în smoching şi cu o pălărie uşoară.

Ridicând capul, văzu mişcându-se o perdea la etajul întâi.

Foarte drăguț din partea lui cămă aşteaptă.

Casa era despărțită destradă printr-o grădiniță. Simon se opri lângă poartă şi-o împinse cu piciorul deschizând-o, apoi înainta pe o cărare cimentată până la uşă. La dreapta se afla soneria, într-o placă de metal.

Brațul lui Simon se ridică... apoi se opri brusc. Tânărul se aplecă, cercetă cu luare aminte placa, apoi o acoperi cu pălăria şi apăs cu vârful bastonului. Auzi un şuierat. Privind în fundul pălăriei, văzu o aşchie de lemn tare tot ca aceea pe care o găsise în mănuşă, înfiptă în căptuşeala

pălăriei. Simon zâmbind, scoase aşchia cu băgare de seamă…

Uşa se deschise încet, şi în pragul uşii apăru o umbră: un om voinic, cu umerii largi, cu pumnii grozavi, care-şi contracta faţa şi clipea din ochi, ca să vadă în întunerec. Omul văzu pata albă a plastorului şi spuse:

— Nu intraţi?

— După tine, scumpul meu, rosti Sfântul făcând un pas înainte. Îl apucă de coate şi îl forţă să meargă înainte; apoi închise uşa împingând-o cu piciorul.

— Ţi-e frică? rânji portarul.

— Nu, dar sunt prudent. Sunt aşteptat?

Omul dădu din cap.

Simon aprinse o ţigară şi urmări privirea portarului.

— Mergiînainte; nu ştii la ce te poţi aştepta.

Omul trecu înainte, iar Simon îl urmă.

Ajunseră astfel la primul etaj, unde al doilea paznic, mai puţin înalt ca primul, dar mai solid, cu umerii mari, stătea rezemat de rampa scării cu o ţigară stinsă în gură.

— Acolo, spuse el, arătând o uşă întredeschisă.

— Mulţumesc, spuse Simon.

Se opri un moment ca să cerceteze interiorul camerei; iar mâna dreaptă o ţinea în buzunarul smochingului. În mijloc era un birou mare; dealungul pereţilor dulapuri pline de cărţi iar ferestrele aveau draperii grele. Într-un colţ un cufăr mare, iar la birou şedea pe scaun un om.

Sfântul intră un pas. Cei doi păzitori închiseră uşa apoi se aşezară unul la dreapta iar celălalt în stânga lui.

— Bună, Kuzela, spuse Simon.

— Bună seara, Mr. Templar.

Omul făcu un gest arătându-i un scaun.

— Şezi, te rog.

Simon privi fotoliul pregătit pentru el, apoi, deodată apucând pe unul din păzitori de gulerul hainei îl aşează în fotoliu trântindu-l de mai multe ori, apoi îl sculă în picioare.

— Puţină prudenţă nu strică, spuse el cu aerul cel mai inocent, zâmbind omului furios.

Împingând cu piciorul fotoliul, îl depărta cu câțiva paşi, apoi se aşeză.

— Sunt sigur că nu te superi de aceste formalități, dar nu ştii niciodată la ce te poți aştepta.

— Bucuros, Mr. Templar, că ai instinctul conservării foarte dezvoltat, spuse Kuzela cu vocea blândă.

Îşi aşeză coatele pe birou, şi se uită la Simon cu curiozitate. Sfântul făcu acelaşi lucru.

Avea în față un om corpolent, cu umerii mari, de vreo patruzeci de ani. Pe figura-i trandafirie ochii de culoare albastru spălăcit îl privea fix, cu privirea de o cruzime nemaipomenită. Kuzela se rezemă de fotoliu.

— Te cunosc după nume şi reputație Mr. Templar, spuse el, dar e prima dală când avem plăcerea să ne cunoaştem.

— Desigur că e prima oară când d-ta ai plăcerea să mă cunoşti.

— Cu toate acestea d-ta ai luat inițiativa să te amesteci în afacerile mele…

— E destul de rău, nu-i aşa? îi întrerupse Sfântul. Cu toate sforțările d-tale n-ai putut să mă înlături. Perechea de mănuşi, făcute din pielea jupuită a unui rinocer, n-a reuşit să-mi slăbească hotărârea. Asta se cheamă fatalitate, dragul meu.

Kuzela se apleca puțin înainte.

— Nu-ți lipseşte îndrăzneala, după cum văd. Sunt puțini oameni care scapă lui Ngano, oricare ar fi mijloacele întrebuințate. De altfel, faptul că ai reuşit să intri în această casa, ajunge ca să-ți dovedească perspicacitatea sau… norocul.

— Să vedem, protestă Simon, care-i perspicacitatea!

— Ai dat la o parte fotoliul înainte de a te aşeza, ceeace dovedeşte prudență. Dacă te-ai fi aşezat în fața mea, aş fi putut, prin apăsarea piciorului să-ți trimit un glonte în piept.

— Răutăciosule! rânji Simon.

— De când ai venit, ții mâna dreaptă în buzunar. Presupun că eşti înarmat?

Simon îşi privi unghiile de la degete foarte atent.

— D-ta ştii multe, murmură el.

— De altfel,urmă Kuzela, sper că un om cu reputația d-tale n-a avertizat poliția.

Simon îl privi pe Kuzela în ochi.

— Vorbe de prisos, spuse el. Am venit aici pentru a negocia sau a lupta: alege.

— Eşti dispus să negociem?

— Depinde.

Kuzela îşi frecă mâinile.

— Care sunt condițiile d-tale?

— Ce ai zice de 100 mii de milreis?

— S-ar putea, dar peste o săptămână.

Simon privi tavanul curios şi nu răspunse.

— Dacă ți-aş da un cec? oferi Kuzela.

— Mai bine, făcu Sfântul foarte liniştit, dă-mi câțiva gologani să-mi plătesc taxiul până acasă.

Kuzela îl privi cu admirație.

— Imposibil să discute cineva cu d-ta, Mr. Templar, meriți reputația pe care o ai. Primeşti atunci să-ți plătesc în monedă străină?

— Cu plăcere.

Kuzela se sculă şi scoase din buzunar o cheie mică.

Sfântul care privea lampa cu picior de pe birou, singura lumină din cameră, tresări violent.

Simțea că se petrece ceva. Omul care trimisese mănuşile şi trucase soneria, trebuia să mai aibă ceva ascuns.

Simon se ridică.

— Arată-mi cheia! spuse el.

Kuzela se întoarse mirat.

— Dar… Mr. Templar.

— Arată-mi-o.

Întinzând mâna, apucă cheia, pe care o privi cu atenție.

— Scuză-mă, dar am uitat că am o întâlnire urgentă.

Cu un gest brusc, trânti lampa de parchet, şi camera se umplu în întuneric.

VI

Sfântul se trânti pe pântece şi se îndrepta târându-se spre locul pe care şi-l alesese, cu siguranța unei pisici.

În cameră, cei trei oameni respirau cu greutate. Urmă un zgomot de paşi, o lovitură de pumn, înjurături, o cădere şi un strigăt de durere.

— L-am prins! strigă o voce. Bill, repede aprinde un chibrit.

Se auzi chibritul trosnind, şi o lumină slabă străluci în degetele luiKuzela. Bill pe jumătate sculat, îşi aştepta adversarul, cu o furie care nu-l lăsa să vorbească.

— Idiotule! făcu el.

— Cu-cu, strigă Sfântul, dispărând pe uşă.

Un glonț izbi în lemn deasupra capului lui Simon pe când el se lăsa în genunchi. Uşa camerei vecine era întredeschisă. Sfântul intră înăuntru, închise uşa şi întoarse cheia. Dintr-o săritură fu la fereastră şi deschise geamul. Încălecă pe cercevea, apoi alunecă în lungul zidului, ținându-se cu mâinile de fereastră. Simți la înălțimea pieptului o ieşitură în zid, şi încet se agață cu mâinile de ea. Apoi începu să se mişte dealungul zidului, spre colțul casei. Înainte de a coti colțul, văzu o maşină, jos în stradă, de partea cealaltă a trotuarului.

După ce coti, ridică capul şi văzu deasupra o fereastră. Făcând o sforțare se apucă de cercevea, apoi alta şi puse genunchiul pe fereastră. După o secundă era în picioare pe pervaz şi deschise încet partea de sus a geamului. Auzi nişte glasuri.

— Unde dracu a fugit?

— Crezi că a sărit?

— Eşti nebun! E prea sus.

Sfântul sta ascuns după perdele, în aceeaşi cameră de unde fugise înainte cu câteva minute.

Putea să vadă, printr-o crăpătură, pe Kuzela care ridica lampa sfărâmată, şi încerca comutatorul. Ceilalți plecaseră.

Camera se lumină. Kuzela, ridicând ochii în oglinda din celălalt perete, văzu perdeaua mişcându-se.

Sfântul sări şi-l apucă de gât.

Degetele de fier ale lui Simion îl strângea, astfel că nu putut să scoată nici un strigăt. Kuzela se zbătea cu furie şi, cu toată puterea lui, nu putu să se apere. Sfântul strângea mereu. După câteva secunde îi dădu drumul. Kuzela leşinase. Tânărul îl lasă pe parchet şi-i luă din buzunar cheia de la cufăr. Capacul se deschise foarte repede şi Simon rămase nemişcat, fluierând de surpriză.

Cinci valize de piele umpleau cufărul: miliardul lui Lorenzo. Kuzela nu-şi dusese prada în casa de la țară unde-l ținuse închis pe Brazilian. Banditul vroia, probabil, să transporte cât mai curând bancnotele pe continent.

Simon scoase valizele şi le puse pe parchet. Deschise una şi ce uită înăuntru: nu se înşelase.

Apoi se ridică, şi-şi luă bastonul. Pe când îşi punea pălăria, apărură în prag doi oameni. Sfântul le ieşi înainte, ținând în mâna dreaptă un revolver. Ce doi indivizi se opriră.

— Încet, băieți! şopti Sfântul. Plecăm în călătorie. Să ia fiecare partea lui din pradă.

Simon ridică o valiză. Cei doi bandiți încremeniți ascultară fără să spună o vorbă. Cu gura căscată păreau ca doi imbecili gata să fie fotografiați.

Luară fiecare câte două valize şi ieşiră din cameră, urmați de Simon.

În hall, Sfântul îi opri.

— Înainte de a pleca din casă, vreau să văfac să pricepeți intențiile mele. Să fim înțeleşi. Valizele acestea conțin o avere. De aceea vă spun să nu încercați să fugiți. Căci sunt un excelent trăgător, şi la cea mai mică ezitare trag tocmai în a unsprezecea vertebră. Coborâră treptele scări şi ajunseră la poartă.

Wandermeer Avenue,foarte puțin animată în timpul zilei, era acum complet goală. Maşina pe care Simon o observase pe trotuarul celălalt era în acelaşi loc. Uşa se deschise şi

Patricia coborî.

— A mers bine, Simon?

— Foarte bine, fetițo. A fost distractiv şi de loc greu.

— Aşează-te la volan şi dă drumul motorului. Fii gata repede. Un miliard nu se plimbă străzile Londrei în fiecare zi.

— Bine.

Patricia se aşeză în față iar Sfântul deschise cealaltă uşă.

Valizele fură puse în spate pe canapea. Simon, pe trotuar, cu mâna încleştată pe revolver urmărea din ochi pe cei doi oameni. Tânărul nu-i amenințase degeaba; ar fi tras fără milă, dacă vreunul din ei ar fi făcut vreun gest suspect.

Deodată, Simon avu instinctul unui pericol apropiat. Se întoarse spre cei doi indivizi.

— Mergând drept înainte, le spuse el, ajungeți direct la Birmingham. Vă sfătuiesc să vizitați oraşul acesta. La nevoie puteți să vă opriți şi în drum.

Unul din ei făcu un pas înainte.

— Ascultă-mă, spuse el.

— Ce să ascult, întrebă politicos Sfântul.

— Că…

— Nu mai spune nimic. N-am timp să te ascult. Ştergeți-o şi fiți cuminți. Haideți, întoarceți spatele şi luați-o la sănătoasa.

Omul care vorbise, făcu semn cu capul celuilalt.

— Să mergem, spuse el.

Se întoarseră şi plecară, uitându-se îndărăt pe deasupra umerilor.

Sfântul puse un picior pe scara maşinii.

Deodată simți o durere în cap, produsă de un corp tare. Patricia tocmai dădea drumul maşinii, apăsând pe accelerator. Simon îşi închipuia că e victima unei halucinații. Prin ochi îi trecură scântei şi simțea cum genunchii i se moaie. Din fundul întunericului în care se adâncea auzi vocea Patriciei strigând:

— Simon!

I se părea că-l strigă de departe, dar această chemare îl

readuse puțin la realitate. Ştia că ochii îi sunt deschişi şi văzu fața Patriciei. Cu o sforțare supremă, simțind ca leşină, strigă un singur cuvânt:

— Pleacă.

Apoi se prăbuşi pe pământ.

VII

— Nu prea ştii să iei măsuri când lucrezi singur, Mr. Templar, spuse Kuzela cu vocea mieroasă. Când vei avea vârsta mea, tânărul meu prieten, vei şti că nu trebuie să te bazezi pe o femeie. Eu nu le-am întrebuințat niciodată.

— Nici nu mă îndoiesc, căci altfel ai fi zdrobit inima multor frumuseți, rânji Simon.

Stătea pe scaun, în biroul lui Kuzela. Capul îi vâjia încă,iar la ceafă simțea o durere mare. Mâinile îi erau legate şi asta îl enerva, căci nu putea să-şi pieptene părul. Cu toate acestea, zâmbea.

— Totuşi nu prea cred să trăieşti atâta,pentru a putea profita de sfatul meu. Nu te-ai gândit poate niciodată, că strălucita d-tale carieră se va sfârşi aici, chiar în seara aceasta.

Kuzela vorbea încet, fără mânie.

Sfântul suspină.

— Tot vechea poveste! protestă el.

Kuzela încruntă sprâncenele.

— Nu te înțeleg, murmură el.

— Acum două luni, am ascultat un discurs la fel ca acesta. Vai! săracul Wilfred! Vorbea tot atât de serios. Ca şi d-ta, nu ştia că eu nu mor decât la 80 de ani. Nu m-a ascultat şi a murit. Cineva i-a pus o frânghie de gât – nu eu, Doamne fereşte, ci călăul – pe urmă i s-a deschis o groapă sub picioare, fără să i se spună ceva. E o poveste foarte tristă.

Simon zâmbea şi se uita la toți pe rând: Kuzela,cei doi

bandiți, mai zăpăciți ca niciodată. Şi negrul, care stătea la spatele fotoliului lui Simon.

— Acesta este fără îndoială gorila d-tale favorită? întrebă el pe Kuzela arătând pe negru cu o mişcare a capului.

— A sosit tocmai la timp, răspunse Kuzela.

— Ştiu. Şi n-ar fi stat pe gânduri să mă omoare pe la spate, aşa cum trebuia, însă…

— Complicea d-tale a fugit cu banii, îlîntrerupse Kuzela. Dar nu e niciun pericol; vei sta aici ca zălog, până când vom şti unde a plecat femeia, sau ne vei arăta pe cineva cu care să stăm de vorbă.

Simon părea că nu ascultă.

— Când eram vice-consul în Paraguay la Tipperary…

Kuzela îl opri cu un gest, ridicând mâna:

— Am auzit destule poveşti ca aceasta, pe care le spui ca să câştigi timp. Prietenul d-tale contele de Salvador, totaşa nu-mi răspundea la întrebări.

Kuzela suflă încet în câteva fire de tutun, care se aflau pe birou. Când se uită la Simon, văzu ochii acestuia strălucind.

— Cu toate acestea, contele Salvador şi-a schimbat mai târziu hotărârea.

Simon clipi din ochi.

— N-ar fi trebuit să-l laşi să telefoneze soției sale. Când vei avea vârsta mea, vei şti din experiență, bătrânul meu prieten, că nu trebuie să ai încredere în vreo femeie.

— Se poate, Mr. Templar,dar să ştii că vorbesc foarte serios.

— La fel ca şi acel nenorocit de Wilfred, suspină Simon. Nu pot să nu mă gândesc la el,când mă uit la d-ta. Sunt sigur că vă veți înțelege foarte bine amândoi, pe lumea cealaltă.

Kuzela se ridică puțin. O secundă se păru că îşi pierde sângele rece, dar îşi reveni numaidecât.

— Vom putea face spirite altă dată, dacă vei mai trăi, spuse el.

Kuzela vorbea fără să ridice tonul, dar ochii îi străluceau

de mânie.

Când continuă, vocea i se făcu din nou prietenoasă.

— Haide, Mr. Templar, să nu ne certăm. Amândoi am încrucişat spadele şi d-ta ai fost dezarmat. Primeşte armistiţiul pe care ţi-l ofer. Nu cer decât câteva amănunte. După ce voi verifica că nu m-ai înşelat şi când îmi voi termina treaba – să zicem o săptămână în care timp vei fi musafirul meu – vei fi din nou liber, ne vom strânge mâinile şi fiecare îşi va vedea de drumul lui.

Kuzela zâmbi şi luă un creion.

— Să începem, spuse el, unde s-a dus complicea d-tale?

— La palatul Buckingham; regele o aşteaptă cu banii.

Kuzela zâmbea mereu.

— Înţeleg că ţi-e frică. Crezi că-ţi voi maltrata prietena. Dar fii fără grijă, nu i se va face nimic.Dar să trecem la altă întrebare: unde este Contele Salvador?

Banditul avea în faţă un bloc-notes şi aşteptă cu creionul ridicat.

— Poţi să spui că nu e mare lucru. Pe acest om de abia îl cunoşti. Dacă ai fi citit în ziar, acum câteva zile, că a suferit un accident, faptul nu te-ar fi emoţionat, nu-i aşa? Gândeşte-te că îţi rişti viaţa pentru el. Nu vreau să te ameninţ, Mr. Templar, dar să nu uiţi că sunt diferite feluri de a muri. Te las să-ţi închipui. Noaptea trecută, l-ai insultat grozav pe Ngono şi dacă ar fi după el.. Deci hotărăşte-te! Unde este contele?

Simon se uită în tavan.

— Pentru că te interesezi de el, fi liniştit, e în siguranţă.

— Aşa dar nu vrei să răspunzi, murmură Kuzela, cu ochii pe jumătate închişi.

Sfântul îşi încrucişă picioarele, punând piciorul drept pe cel stâng.

— N-ai încercat să faci cinematografie, Kuzela, spuse el. Ai fi încântător într-un film mut.

Banditul împinse bloc-notesul şi trânti creionul,

— Bine, spuse el.

Trosni din degete şi unul din oamenii din spate făcu un

pas înainte.

— Yeler, adu maşina, avem nevoie de ea imediat.

Omul se înclină şi ieşi.

— Acum, Templar, poți să-mi spui unde mergem?

— La toți dracii! Kuzela, scumpule: m-am săturat să te mai ascult.

Privirea Sfântului se aținti în ochii banditului.

Acesta făcu un semn. Negru îl apucă pe Templar de mâini, forțându-l să se scoale. Apoi brutal, îl împinse înainte.

Ieşiră din cameră şi coborâră scara, urmați de al doilea bandit. Sfântul se gândea.

Patricia fugise: aceasta era lucrul cel mai important. Ea pricepuse că era nefolositor sa intervină. Îşi călcase pe inimă şi fugise cu prada. Dar peurmă ce făcuse? Unde se dusese?

La Claude, fără îndoială, se gândi Simon cu necaz, căci ar fi regretat dacă inspectorul l-ar îi scos din periculoasa situație în care se găsea.

Se aflau în hall şi negrulîl împinse pe Simon spre un coridor, opus uşii de la intrare. Sub lampa din hall, Simon se uită la ceas. Patricia plecase de cincizeci de minute. Într-un sfert de oră putea să telefoneze inspectorului, dintr-o cabină telefonică. Claude ar fi putut să fie până acum aici cu o brigadă de polițişti pentru a încercui casa. Cu toate acestea nu se auzea încă nimic.

Trecând prin bucătărie, coborâră o scară care ducea în pivniță. Sfântul se gândea la Garniman,care era să-l îngroape de viu. Ce-i mai prepara Kuzela? Jos, banditul care îl urma se opri, şi Simon condus de negru, intră într-o încăpere mică, cu pereții goi. Ngano îl împinse cu violență, apoi închise uşa cu cheia, pe care o puse în buzunar. Îşi scoase haina şi ridică mânecile cămăşii. Bruta se aplecă ridicând de jos un bici lung.

— Nu vrei să vorbeşti? rânji el.

Şi izbi cu putere biciul pe umerii Sfântului.

VIII

Templar sări ca ars,de parcă ar fi fost atins de vitriol.

Şi deodată avu impresia că înnebuneşte.

Rămase nemişcat o secundă. Apoi deodată văzu scena cu toate detaliile: tavane şi pereţi cenuşii, podeaua pestriţă, uşa închisă. Văzu silueta enormă a negrului însetat de răzbunare. Muşchii enormi ai braţelor, faţa bestială... Pe urmă o ceaţă roşie i se aşează pe ochi. Nu mai simţea nimic, din cauza furiei. Se ferea cu îndemânare de loviturile biciului, şi nu ar fi putut spune dacă îl lovea sau nu. Nu mai simţea nicio durere la mâinile legale. Făcând sforţări disperate să apuce curelele biciului cu mâinile văzu pielea pumnilor roşindu-se şi umflându-se împrejurul legăturilor. Apoi deodată simţi mâinile libere.

Sfântul izbucni în râs.

Biciul şuiera împrejurul lui. Când fu lăsat în jos, Simon făcu o săritură,îl apucă cu mâna stângă şi ceeace era prevăzut se întâmplă. Negrul trăgea din toate puterile, ca să i-l smulgă din mână. Sfântul se lăsă tras apoi dădu negrului un pumn în plină faţă. Ngano scăpă biciul din mână.

Simon făcu o săritură înapoi. Negrul rezemat de zid, închise ochii, gura i se deschise pentru a striga, dar în zadar.

Râsul cristalin al Sfântului se auzi din nou.

— Prietenii tăi vor muzică; să-i facem să asculte.

Deodată negrul sări ca un tigru. Lovitura dată de Simon, ar fi scos pe un alb din luptă, dar negrul era în stare să îndure. Simon făcu o săritură într-o parte, ca să evite greutatea negrului. Era maestru în acest fel de gimnastică. Când Ngano sări, Sfântul se întoarse şi cu biciul lovi umerii brutei, sfâşiindu-i cămaşa.

Negrul scoase un strigăt de fiară, se rezemă de perete şi sări din nou. Dar Simon sări într-o parte. Biciul continua să cadă pe umerii lui Ngano cu zgomotul unei împuşcături. Era singurul sistem de a-l face neputincios. Trebuia să evite

cu orice preț lupta corp la corp cu colosul. Simon ştia că dacă negrul l-ar fi prins într-un colț, ar fi fost sfârşitul lui.

Duelul continua: forța brutală şi primitivă contra iuțelii şi sângelui rece. Un duel fără martori şi arbitru, fără reguli. Simon se învârtea, evitând loviturile tot aşa de uşor caun dansator şi mereu biciul plesnea şi lovea umerii adversarului. O singură dată,negrul apucă de curelele biciului dar primi o lovitură de picior în cot, astfel că pumnul care le ținea se deschise şi le dădu drumul.

Lupta continuă până când negrul de abia mai putea să respire, sprijinindu-se de zid. Picioarele brutei se înmuiaseră şi Simon respira din greu. Biciul ajungea să-l țină la respect.

Deodată Sfântul reluă ofensiva. Prin lovituri repetate, el îl îngrămădi într-un colț. Negrul doborât căzu în genunchi, apoi cu capul înainte. Simon se repezi şi-l apucă de un picior.

— Pune mâinile la spate, sau îți sucesc piciorul.

Durerea fu aşa de mare încât bruta răcni şi ascultă. Ținând genunchii pe el, Sfântul îi legă mâinile cu una din curelele biciului, apoi pe celelalte i le petrecu împrejurul gâtului,aducându-le până la cealaltă cu care-i legase mâinile. La cea mai mică mişcare, nodul făcut la gât, l-ar fi strangulat cu siguranță.

— Să nu te mişti. Dacă chemi ajutor te strâng chiar eu de gât.

Aplecându-se, îi luă cheia din buzunar şi deschise uşa. Simon se gândi că hainele-i erau rupte, cămaşa murdară, şi că rănile din spate îl dureau. Dar nu era timpul de stat pe gânduri. Sfântul ieşi din încăpere.

Omul care nu-şi aruncase încă țigara stinsă din gură, sta liniştit sus la scară.

Căscă gura şi holbă ochii de parcă ar fi văzut un strigoi. Când puse mâna pe revolver era prea târziu. Strigoiul zâmbind îl apucă de mâini şi îl trânti de zid. Omul se prăbuşi. Sfântul urcă scara care duce în hall. Când ajunse la ultimele trepte, rămase nemişcat; cineva suna la uşă.

— Drace! se gândi Simon. E Claude!

Auzi în hall un zgomot de paşi. Cineva se dusese la uşă şi o deschidea cu băgare de seamă.

Urmă o clipă de linişte. Nu se auzi nimic. Uşa se închise încet. Cheia se învârti în broască.

Se auzi din nou paşii care se depărtau de uşă.

Deodată, fereastra din fundul hall-ului, se deschise.

Cineva sări înăuntru şi merse cu băgare de seamă. O voce porunci brusc:

— Nu te mişca!

Simon strâmbă din nas.

— Pat! mormăi el. Nici nu mă gândeam la ea.

Şi a sunat a intrare. Admirabil, mititico! Apoi,ascultă dialogul:

— Sus mâinile! spuse tânăra fată. Bine, unde e Kuzela?

Tăcere. Apoi, cineva vorbi:

— Sus!

— Treci înainte!

Simon n-ar fi dat această scenă pe un milion de lire. Ieşi din colțul de unde era ascuns şi-i urmări la distanță.

Când Patricia intră în urma banditului în biroul lui Kuzela şi închise uşa, Simon rămase afară.

Auzi vocea Patriciei care întreba scurt şi limpede:

— Unde este Sfântul?

Înțelegând că este timpul să intervină, împinse uşa şi intra. Patricia era cu spatele la el, în fața lui Kuzela, care şedea la birou. Banditul, nemişcat, sta rezemat de zid.

— Bună ziua, făcu Simon. Mă căutai?

Pat se întoarse.

Banditul sări şi luă revolverul.

Simon zâmbea mereu. Se aşează lângă Pat.

Arma din mâinile banditului îl amenința mereu. Ca şi cum ar fi fost vorba de o glumă, Simon înainta de paşi spre Kuzela.

— Te mai gândeai să ne vedem? întrebă el.

IX

Kuzela se ridică.

Trecură câteva clipe până putu să vorbească.

Sfântul aştepta zâmbind să-i vină graiul.

— Scumpul meu prieten, spuse Kuzela, schițând un zâmbet.

— Bravul meu tovarăş! răspunse Simon, deschizând brațele.

— Ne-ai scutit de a veni după d-ta: dar unde e Ngano?

— Unchiul Tom? întrebă Simon. Mi se pare că i s-a întâmplat un accident.

— Ah!

— Accident nu prea e bine zis. Dacă nu se mişcă... o să trăiască. Nu s-a distrat aşa de bine. Şi cred că dacă era în locul meu, ar fi vorbit.

Kuzela se scărpină în barbă.

— Ia te uită! Dar, treaba merge bine. Prima problemă am rezolvat-o: femeia pe care o căutam a venit singură şi s-a pus la dispoziția mea. Sunt sigur Mr. Templarcă eşti gata pentru orice sacrificiu, pentru a-ți feri prietena de orice pericol. Chiar aş vrea să fie bună să-mi spună unde a dus valizele?

Simon băgă mâinile în buzunar.

— De ce nu? spuse el.

Patricia se uită la el şi nu-i venea sa creadă.

— Pot să vorbesc, Simon? întrebă ea.

— Sigur. Vreau şi eu să ştiu.

Patricia îşi puse o mână pe frunte.

— Uite. Spuse ea. M-am dus...

— La Palatul Buckingham, o întrerupse Simon. Pe urmă?

— Am dus valizele la Lorenzo. Se deşteptase şi era bine dispus.I-am spus că mă întorc aici să te scap, iar dacă până la patru nu ne întoarcem să-l anunțe pe Teal. Lorenzo nu voia să mă lase să plec, dar eu am stăruit. Asta e tot.

Simon se întoarse spre birou. Banditul era, lângă el, cu

revolverul în mână. Se făcu că nu-l vede şi se aplecă spre Kuzela.

— Ai auzit?

Banditul dădu din cap.

— Dar aceasta nu ne nelinişteşte, dragul meu prieten, spuse el, cu vocea liniştită. Se poate întâmpla multe lucruri, până să sosească Mr. Teal…

— Înainte ca prietenul meu, inspectorul Teal, să sosească aici cu un camion de poliţişti,eu voi fi departe, spuse Sfântul.

Kuzela tresări.

— Prin urmare, ai avertizat politia? întreba Kuzela cu vocea de gheaţă.

Dar se linişti numaidecât.

— Vă priveşte. În definitiv, veţi fi departe, foarte departe de aici, când va sosi.

— Voi fi foarte fericit, spuse Simon fără să se emoţioneze, diferendul poate fi numaidecât aranjat. Călăul d-tale a primit lecţia ce i cuvenea, dar el nu făcea altceva decât îţi executa ordinele. Ştiu cum te-ai purtat cu contele Salvador şi ceea ce aveai de gând să-mi faci şi mie. Sper că te vei întâlni cu prietenul meu Wilfred.

— Ce-ar putea să mi se întâmple? întrebă Kuzela cu vocea răguşită, privind ţintă la Simon.

— Am să te ucid, Kuzela, spuse Sfântul.

— Ei! Şi cum?

Sfântul băga mâna în buzunar şi scoase o cutie de chibrituri, pe care o puse pe birou.

— Acesta e răspunsul meu la întrebarea pe care mi-ai pus-o.

Kuzela se uită lung la cutie. Era ca oricare altă cutie de chibrituri suedeze, cu eticheta galbenă. El o luă în mână şi o clătină. Era uşoară şi părea goală. Cum putea să fie periculoasă?

— De ce nu o deschizi? întrebă Simon.

Kuzela se uită la Sfânt apoi împinse capacul cu degetul. Cutia, jumătate deschisă căzu pe birou.

— Ce înseamnă aceasta? întrebă banditul.

— Însemnează că numai ai de trăit decât câteva minute.

Kuzela se uită la mână. Pe degetul arătător se ivise o picătură de sânge. Se uită de la cutie la picătura de sânge şi-şi aminti de uşoara pişcătură pe care o simțise când deschisese cutia şi înțelese.

Rămase nemişcat şi se uita la picătura desânge. Devenise palid ca un mort iar tâmplele îi zvâcneau. Urechile îi vuiau. Vru să se scoale, dar nu putu; căzu cu fața pe birou, apoi alunecând din fotoliu, căzu jos.

Fără nicio graba puse mâna pe pumnul banditului care ținea revolverul. Omul tresări ca deşteptat din somn. Apoi un pumn în maxilar, îl făcu să-şi piardă cunoştința. Sfântul îi luă arma.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Patricia cu glasul tremurând.

— Ce mi s-ar fi întâmplat mie. Dacă mi-aş fi pus în mână una din mănuşile galbene, răspunse Sfântul. Ai văzut acele cutii de chibrituri, care te înțeapă puțin, când vrei să scoți capacul? Se vând în toate magazinele cu jucării. Am cumpărat şi eu una şi am schimbat acul, cu aşchia pe care mi-a trimis-o Kuzela. Asta e tot. Cutia nu mai periculoasă.

Luându-şi pălăria şi apucând brațul Patriciei rosti:

— Acum, să plecăm.

În hall se uită la ceas şi tresări.

— La ce oră trebuie să vorbească Lorenzo cu Claude?

— La trei jumătate,răspunse Pat privindu-şi ceasul de la mână,dar pendula aceasta merge înainte.

— Sau ceasul tău e în urmă,spuse Simon, este ora patru şi 35 deminute, fetițo, şi n-am obiceiul sa fiu scăpat de Claude. Unde e maşina?

— La câțiva paşi de aici.

— Să mergem repede, spuse Sfântul, deschizând uşa de la stradă.

Pe celălalt trotuar staționa maşina lui Kuzela.

Ajunseră la poartă, când Simon văzu farurile altei maşini, la vreo cincizeci de metri.

Simon o luă pe Patricia de braț şi-şi ridică gulerul de la smoching.

— Repede! spuse el.

Peste câteva secunde, maşina lor se încrucişa cu a poliției. Se auzi un strigăt, dar nu opriră; dimpotrivă, Simon apăsă pe accelerator. Până când polițiştii vor opri maşina, ei vor fi departe.

La Tottenham Court Road, Sfântul opri; lăsară maşina pe şosea şi puțin mai departe luară un taxi care-i duseră la Berkeley News.

Deabia sosiră, când sună telefonul. Simon luă receptorul:

— Alo? Da… chiar el… D-ta eşti Claude? Ce faci la ora asta? Ce? Ce-am făcut eu în noaptea asta? Am fost la Lorenzo! Da… L O-R E-N-Z-O…Ce? Ți-a telefonat cineva din partea mea? Şi-a bătut joc de tine, scumpul meu Claude. Cum?Da… sigur. Tocmai vream să mă culc, dar te aştept. La revedere.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Pat.

— Claude vine la noi, spuse el râzând. Cheamă-l pe Salvador numai decât la telefon.Eu mă duc să-mi schimb cămaşa şi smochingul. O să ne prăpădim de râs, fetițo!

X

Inspectorul Teal, cu mâinile vârâte în buzunarul mantalei, se uita la Simon.

— Va să zică, chemarea la telefon, a fost o glumă? rânji el.

— Desigur, Claude.

Teal înălță din umeri.

— Să admitem că spui adevărul, dar eu m-am dus la adresa indicată. Ce crezi că am găsit?

— Pe şahul Persiei,cred.

— În pivniță am găsit un negru legat, cu spatele numai o rană. Pe coridor, un alb în agonie cu craniul sfărâmat – l-am dus la spital. Într-o cameră la primul etaj,un om cu falca

ruptă şi altul mort. Sfântul ridică sprâncenele.

— Dar,bătrâne, ce crezi că sunt eu? Cutremur de pământ?

— Negrul şi omul cu falca ruptă, mi-au dat semnalmentele agresorului, care sepotrivesc de minune. De asemenea şi ale unei femei care seamănă perfect cu Patricia Holm.

— Nu înțeleg nimic, Claude, spuse Sfântul, or fi frații siamezi ai noştri.

— De asemenea a auzit pe femeie întrebând: unde e Sfântul? adaugă neînduplecat inspectorul.

— Frații siamezi, mereu fraţisiamezi, murmură Simon.

— Iar la o sută paşi de casă, am găsit maşina d-tale albastră, cu No. XZ. 1257. Nu e numărul d-tale?

Sfântul sari în picioare.

— Eşti neprețuit, Claude, nu ştii că maşina mi-a dispărut de ieri după amiază?

Teal respira adânc, apoi deodată izbucni mânios.

— Vrei să-ți spun ce cred eu de sistemul d-tale de apărare? N-am mai auzit niciodată asemenea copilării. Dacă te-ai apăra aşa la judecătămi-aş da demisia imediat. Doi oameni sunt martori că d-ta eşti agresorul: poliţişti mei te-au văzut fugind. Să mergi cu mine la Scotland Yard, să-ți dai declarația şi vei dormi la închisoare. Dumnezeu fie lăudat, acum nu-mi mai scapi.

Simon îşi aprinse o țigară şi se aşează comod în fotoliu.

— Tot ce mi-ai spus, îmi arată puncteled-tale de vedere. Succesul te face vorbăreț dar vezi să nu te amețească.

— Sunt sigur de ce spun, răspunse Teal. Poți să-mi spui unde ai fost şi ce ai făcut în timpul acestor întâmplări? Cu cine erai?

— Cine? repetă Smion; dar ți-am spus adineaori la telefon! Cu Lorenzo!

— Cine-i Lorenzo?

— Contele Salvador.

— Da! rânji Teal. Erai şi cu regele Conchinchinei şi cu şahul Persiei.

— Nu e adevărat, răspunse serios Sfântul, dar era şi contele Montalane; de asemenea Marco Vargas, ambasadorul Braziliei…

— Ambasadorul cui? întrerupse Teal.

— Ambasadorul Braziliei. Nu şti ce-i un ambasador? Un tip înalt cu ghetre albe, care nu spune nici-o vorba. Într-un cuvânt, o paiață.

— Şi unde era serata aceasta? întrebă inspectorul.

— La ambasada Braziliei, dragul meu. A început la miezul nopții. Ne-am despărțit la ora 4 şi 50. Tocmai venisem când m-ai chemat la telefon.

Teal nu mai putea să vorbească; mânia îl sufoca.

— Bluff! Mereu bluff. Eşti nebun, Templar!

Sfântul se ridică încet,se opri în fața inspectorului, cu mâna stângă în şold, iar cu arătătorul mâinii drepte împingea în stomacul polițistului, care nu putea suferi acest gest.

— Ascultă-mă, Claude, spuse el. Ştii la ce te expui? Îți voi spune. Vii la mine noaptea şi mă acuzi. Ai îndrăzneala să spui că mint şi că sunt nebun. Îmi faci destule neajunsuri, încât te-aşstrânge de gâtcu limba pe care ți-aş face-o funie. Dacă ai face cum gândeşti, ți-ai da imediat demisia şi te-ai duce la dracul în vreun colt al Angliei unde nu vin ziarele. Dar eu sunt bun şi țin la tine. Îți dau posibilitatea să scapi, dovedindu-ți că n-am fost acolo unde spui.

Luă anuarul telefonic şi-l dădu deschis inspectorului.

— Uite-te. Caută numărul de telefon şi vorbeşte singur, să nu spui că e vreun complice de al meu.

Teal clipi din ochi. Simon îi dădu receptorul. Polițistul privi lung la Sfânt şi înțelese că şi astă dată situația se întoarce împotriva lui. Fața lui Teal se întunecă: îl apucă o poftă grozavă să plângă. Ar fi susținut până la moarte, că Simon e vinovat, dar avu impresia că Sfântul îl ducea şi acum de nas. Auzi vocea lui Simon:

— Alo! Ambasada Braziliei? D-ta eşti Senor Vargas? Aici Simon Templar. Cred că cei dela Scotland Yard şi-au pierdut capul. S-a descoperit o crimă în noaptea aceasta, şi

nu ştiu de ce, mă acuză pe mine. E lamine un inspector de poliție, mare, gras şi prost, care…

— Dă-mi aparatul, spuse Teal. Alo! Aici inspectorul principal Teal de la Scotland Yard. Am motive serioase să cred că Templar a luat parte la crima din Hampstead, în noaptea aceasta, la ora patru. Îmi spune o poveste… Poftim? Dar… vă rog să mă iertați dar… De la 12 la 4.30? Dar… dar… d-l Ambasador vorbeşte? Dar… Nu… iertați-mă.

Teal deschise ochii mari.

— Scuzați-mă spuse el în cele din urmă cu vocea strangulată. Regret, Excelență…

Puse receptorul în furcă.

— Putem să-l chemăm şi pe Lorenzo, spuse Sfântul. Este la Berkeley.

— Da? Şi mai pe cine? N-am timp. Văd că sunt bătut. Ştii că o duzină de prinți şi ambasadori, vor veni să jure că ați stat împreună mai mult de o săptămână. Nici nu te mai întreb cum ai aranjat afacerea. Probabil că ai telefonat chiar şi lui Dumnezeu.

Îşi luă pălăria.

— La revedere, spuse Sfântul.

— Ne vom revedea, repetă Teal, vânăt de mânie. N-o să ai totdeauna un Corp Diplomatic la îndemână şi într-o bună zi, o să calci strâmb. Te voi supraveghea ca pe diamantele coroanei.

— La revedere, Claude, iubitule!

Uşa casei se închise cu putere, trosnind din încheieturi..

Peste trei săptămâni, Sfântul era la masa, când portarul îi aduse un pachet din Brazilia.

Pe când îl deschidea, Patricia se aplecă peste umărul lui.

Era mai întâi, un cec către Banca Londrei a cărui sumă îl făcu pe Sfânt să tresară.

Apoi o cutiuță de piele, la care se uită curios.

Apăsă cu degetul pe buton. Capacul se ridică.

— Ce-i asta? întrebă Patricia.

— O decorație braziliană. Pat, îți amintești că ți-am făgăduit să-ți cumpăr o pălărie nouă?

Partea a treia

I

Întâmplarea aceasta începe într-o dimineața când Sfântul, după câteva săptămâni de inactivitate, simți nevoia să facă iar vreo nebunie.

— Pat, spuse el, sunt convins că zilele acestea, când Jimmy va subscrie la împrumutul fondurilor pierdute emise de Simon Templar…

— Ce-ți trece prin minte? Eşti nebun?

— Deloc. Dacă vrei întoarce-te şi uită-te la calendar…

— Ştiu, îl întrerupse ea; sunt şase săptămâni de când prietenul nostru Claude, era la noi, furios şi congestionat. El n-a uitat umilința care a suferit-o din cauza alibiului tău cu prinții şi ambasadorii. Necazul lui pe tine e grozav. Din ziua aceia, doi din cei mai buni copoi ai lui se învârtesc împrejurul casei noastre.Dacă îți închipui că n-o să se răzbune…

— Ştiu bine că se va răzbuna, spuse Simon.

— Atunci?

— Atunci, mă gândesc că pofta lui de răzbunare o să se mărească…

— Dar…

— Nu mai avem bani. Am verificat contul meu ieri: se ridică la nouăzeci şi şase mii, două sute patruzeci şi şapte lire, unsprezece şilingi, patru pence. Nu prea ne ajunge. Mă hotărâsem acum un anca până acum să am la bancă o sută de mii de lire, dar văd că banii nu vin. Ştiu că Scorpionul mi-a plătit impozitele şi Lorenzo mi-a trimis un cec destul de frumos, dar suma fixată de mine nu s-a realizat încă. Deci m-am gândit la Jimmy.

— Cine-i Jimmy? întrebă Pat.

Această convorbire avu loc în Berkeley News, după micul dejun, când soarele era destul de sus. Orele de masă ale lui Simon erau foarte neregulate, căci se scula târziu. La prânz deabia ieşea din baie, îşi punea un halat şi i se servea micul dejun. Apoi aprinzându-şi o țigară începea consiliul de război

— Ar fi mult de câştigat, spuse el visător, fără să răspundă la întrebarea Patriciei. Cupoane de încasat şi de… plătit. Ce ne trebuie mai mult fetițo? Am aflat ieri că Claude, îl pândeşte pe Jimmy. Acum este momentul cel mai bun.

Pat suspină.

Când Frank Hormer debarcă la Southampton, inspectorul Peters, însărcinat să-l supravegheze, nu-l recunoscu. Frank îşi lăsase barbă şi avea un paşaport fals. Se întâmplase un mic incident, în Africa de Sud: cineva îl urmărise pe Hormer de la Johannesburg până la Durban. Dar acel om nu fusese precaut, căci Hormer scăpase de el, în ajunul îmbarcării. Frank avea totdeauna la el, două revolvere,de care se servea cu îndemânare.

Un singur om erala curent cu această afacere şi anume un oarecare Jimmy Epsom,care-i procurase paşaportul şi-i înlesnise îmbrăcarea. Hormer se ocupase cu contrabanda de diamante, şi era foarte prudent.

În trenul care-l ducea spre gara Waterloo, el se gândea la viitor. Îşi va putea cumpăra, cu suma realizată din beneficii, un castel în Elveția sau o vilă pe Riviera.

Dar în cursul călătorie dintre Southampton şi gara Waterloo, cu toată prudența aventurierului,un oarecare Perrigo profită şi-l expedie pe Frank pe lumea cealaltă. Astfel că Frank Hormer dispăru pentru totdeauna.

Simon Templar nu ştia aceste întâmplări dar auzise vorbindu-se de Perrigo şi Jimmy Epsom, ceeace îl hotărî să-l viziteze pe acesta din urmă chiar în acea seară.

Dar trebuia să iasă din casă, fără să-l vadă cineva. Lucrul acesta era foarte uşor, grație modificărilor pe care Simon le

adusese celortrei case pe care le avea în Berkeley News.

Simon construise singur mai multe intrări şi ieşiri prin care putea să se-strecoare nevăzut.

Deci, la ora nouă, chiar în seara aceea, tânărul aventurier deplasă cu ajutorul unui butono oglindă mare din camera sa,pătrunzând într-un coridor strâmt, pe care îl construise singur între numerele 3 şi 5 din Berkeley News. Ieşi apoi din casa care dădea în Berkeley Square, foarte liniştit, pe când agentul însărcina să supravegheze No. 7 din Berkeley News, căscă gura la toți trecătorii, făcându-şi astfel datoria.

În timp ce Sfântul se strecura neobservat Perrigo se îndrepta de asemenea spre Jimmy Epsom.

Acesta spera să-l găsească pe Jimmy singur ca să-i raporteze tot ce făcuse. Totul se petrecuse în cea mai perfectă ordine. Hormer făcuse greşeala să ocupe un compartiment gol. Perrigo se prezentase cu o şapcă de controlor,găsindu-şi victima singură.

Casa lui Epsom era aşezată aproape de Regent Park. Perrigo ocolind drumul drept, ajunse şi sună de două ori – odată scurt şi odata mai lung – cum se înțeleseră mai dinainte.

Intrarea era printr-o curte, opusă fațadei care dădea în parc. Pe când aştepta să i se deschidă, nu-l văzu pe Templar, din simplulmotiv că acesta intra chiar în acel moment prin una din ferestrele din Regent Park.

Epsom deschise chiar el uşa.

— Ai întârziat, spuse el.

Ochii îi sclipeau prin ochelari, iar fața îi era palidă şi slabă. Vorbea liniştit, fără nicio umbră de emoție.

— Mi-a trebuit mult să mă strecor de la gară pană aici, răspunse Perrigo.

Îşi scoase pardesiul pe care îl puse pe un scaun din hall, în vreme ce tăinuitorul, închidea uşa dublă, apoi întorcându-se spre vizitator,îl întreba cu teamă:

— Nu te-a urmărit nimeni până aici?

— Nu.

— Şi... totul a mers bine?

— În tren da, însă la stația Waterloo, inspectorul Henderton m-a văzut. Când a auzit că s-a descoperit cadavrul lui Frank... De altfel sunt căutat de ei, de când cu afacerea din Hammersmith…

— L-ai omorât pe Hormer? întrebă Epsom cu aceiaşi voce liniştită.

— N-am putui să fac altfel. Dar mi-e sete.

Criminalul nu era emoționat deloc. Lucrase la Chicago, de unde fugise apoi în Canada, după vreo duzină de omoruri.

Epsom urcă scara care ducea la primul etaj şi Perrigo îl urmă.

— Mi-ai scos biletul? întrebă el.

— Da, vei pleca cu *Berengaria,* mâine seară. Dar de ce eşti aşa de grăbit?

— În tara aceasta se spânzură foarte repede oamenii. Îmi voi lichida partea mea de diamante în America.

Epsom înălță din umeri, şi deschise uşa biroului, făcând doi paşi. Dar Perrigo nu făcu decât unul singur, căci se opriră amândoi cu gura căscată.

— Intrați, vă rog, rosti liniştit Sfântul.

II

Simon stătea în fotoliul lui Epsom,fumând o țigară. În mâna dreaptă ținea un revolver. Perrigo înțelese şi rămase pe loc. Tăinuitorul părea hipnotizat de strălucirea albăstruie a ochilor tânărului aventurier.

— Vă rog, faceți-vă comozi, spuse Templar. Perrigo vrei să închizi uşa? Ce mai face Hormer?

Acesta, care tocmai împingea uşa, tresări de groază, şi privi pe Templar cu o teamă superstițioasă.

— Ce ştii despre Frank? rânji el.

— Multe lucruri, răspunse Simon cu nepăsare. Închide uşa bine. Pentru ce l-ai trimis tocmai la Durban, Epsom?

Nu era nevoie. Putea să-l aştepte pe Frank la Southampton. Dar, de ce nu şedeți? Nu vă e sete?

— Cine eşti d-ta? întrebă Perrigo.

Simon se întoarse spre Epsom şi zâmbi.

— Tu ştii cine sunt Jimmy? întrebă el.

Tăinuitorul dădu negativ din cap, şi-şi umezi buzele uscate, cu vârful limbii.

Templar se ridică.

— Staţi jos porunci el.

Îi sili să se aşeze şi profitând de ocazie, şterpeli revolverul lui Perrigo. Apoi, rămase în picioare, rezemat de sobă, jucându-se cu revolverul, a cărui țeavă se îndrepta când spre unul, când spre altul.

— N-am nicio intenție să vă înşel, spuse el. Sunt Sfântul. (Văzu că cei doi oameni se mai liniştiră). Eu sunt acela pe care de mult timp vreți să-l întâlniți. Trebuie să primiți situația de bună voie. Iată despre ce este vorba: vreau să plec în călătorie dar contul meu dela bancă nu prea e mare. Îmi lipsesc câteva lire. În aceste condiții, mă văd forțat să cer dela amândoi un gest de generozitate şi… numaidecât.

Cei doi oameni ascultară în linişte. După câteva secunde Perrigo vorbi.

— Ce vrei?

— Diamantele.

— Care diamante?

Vocea criminalului tremurase puțin, pronunțând aceste două cuvinte. Sfântul nu mai putea de bucurie.

— Acelea pe care le-ai luat dela Frank Hormer; pe care le-ați introdus clandestin înAnglia, şi pe care le ai la d-ta, scumpul meu Perrigo.

— Nu ştiu despre ce vrei să vorbeşti.

— Poate ştie Jimmy?

Tăinuitorul nu răspunse, şi Simon dădu cu tristețe din cap.

— Păstrezi tăcerea prudentă a conspiratorului; îmi convine sărămâi neutru.

Scoase o funie solidă, din buzunarul hainei care avea un

nod la una din extremități, Simon merse spre Epsom, îi trecu frânghia pe după umeri lui, apoi îl legă de scaun. Toate acestea le făcu cu o mână, cealaltă fiind îndreptată cu revolverul spre Perrigo.

După ce sfârşi, se întoarse spre acesta:

— Unde sunt diamantele?

Perrigo răspunse din vârful buzelor, cum fac gangsterii americani:

— Sunt acolo, unde nu le vei găsi niciodată.

— Bine. Vom vedea.

Se uită atent la Perrigo. Acest om avea asupralui diamante de o sută de mii lire, care nu ocupau prea mult loc. Era foarte uşor să le caute, dar lui Simon îi plăceau dificultățile.

— Haina d-tale nu seamănă cu pantalonul,făcu Simon deodată.

Perrigo tresări

— Fac prinsoare că e a lui Frank Hormer!

Simon izbucni în râs, căci chipul ucigaşului arăta surprindere, ceea ce dovedea că Sfântul spusese adevărul.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, rânji Perrigo care-şi recăpătase sângele rece.

— Să facem o reconstituire, spuse Simon. Diamantele care trebuiau aduse în Anglia de contrabandă, au fost ascunse cu grijă. Astfel de lucruri nu se pun în buzunar, se ascund bine în căptuşeala hainei. Aşa a făcut Hormer. De ce n-ai tăiat căptuşeala să iei diamantele? Pentru că timpul era scurt şi-ți era frică.. L-ai omorât pe Frank şi i-ai luat haina.

Perrigo se ridică, dar se aşează imediat din nou, sub amenințarea revolverului.

— Nu ştiu despre ce vrei să vorbeşti, spuse el.

— Ştii foarte bine, răspunse Simon cu vocea dulce. E prea târziu să mai glumim. Scoate haina. Perrigo se codi câteva secunde. Apoi ascultă cu sprâncenele încruntate.

Azvârli haina la picioarele lui Simon, care aşezând un picior în genunchi, fără a înceta să se uite la Perrigo, pipăi

stofa cu latul palmei, căutând la cusături.

— A fost foarte uşor, se gândi Simon, fericit că a descoperit secretul lui Perrigo. Diamantele trebuiau să fie în căptuşeala hainei.

Dar caută mult şi bine: nu găsi nimic.

Mirat începu din nou. Nu putea să se înşele.Concluzia era logică.

Dar nici acum nu găsi nimic.

— Ei, drăcie! murmură Simon.

Cu sprâncenele încruntate, privi spre Perrigo, din a cărui privire înțelese că îşi bate joc de el.

Aceasta-i răni amorul propriu, dar nu lăsă să se vadă nimic.

— Trebuie să te gândeşti! rânji Perrigo.

— Da, spuse Sfântul liniştit, mi se întâmplă şi mie câteodată.

Ridicându-se îşi luă din buzunar o țigară pe care o aprinse, tot cu o singură mână, ținând cu cealaltă pistolul.

Ceva nu mergea şi nu era deloc natural.

Epsom n-ar fi spus nimic chiar de ar fi ştiut. Tăinuitorul nemişcat, fericit fără îndoială de a-şi lăsa complicele să iasă singur din încurcătura prin şiretenii sau… violență.

Secretul era la Perrigo. Ochii acestuia pe jumătate deschişi îi străluceau de bucurie.

III

— Auzisem de d-ta că eşti deştept! rânji Perrigo triumfător. Îți faci reputația de râs.

Sfântul îi aruncă o privire în care luceau scântei.

Înainte de a-i răspunde auzi nişte zgomotede pumni solizi care băteau la uşa de la intrare, în acelaşi timp cu soneria ce zbârnăia mereu.

Simon nemişcat, se încordă ca un câine legat. Două riduri verticale îi încruntă sprâncenele. Insistența

vizitatorilor nu era cea a unui hoț care-şi aducea prada. Deodată zgomotul încetă, ca şi cum cei de afară aşteptau să li se deschidă.

Templar privi pe cei doi complici şi înțelese că nu aşteptau pe nimeni.

— Aşteptați pe cineva? întrebă Simon.

Ascultând cu atenție, auzi claxonul unui automobil apoi reîncepură loviturile în uşă. Cei de afară dovedeau că dacă nu li se deschidevor sparge uşa.

— D-ta ne-ai adus poliția pe cap! izbucni Perrigo, care se sculă brusc de pe scaun. Criminalul pricepuse, imediat după Simon, care se gândi că revolverul nu-i mai foloseşte la nimic, dacă intră poliția.

Pe de altă parte Sfântul dorea să-şi urmeze convorbirea cu omul care avea diamantele.

Simon se hotărâse să nu plece până când diamantele nu-şi vor schimba proprietarul. Era deci necesar, să nu-l piardă pe Perrigo.

Îşi puse revolverul în buzunar, dându-se puțin la o parte, pentru a evita lovitura acestuia şi-l izbi cu piciorul în stomac. Perrigo deschise gura, aspiră profund şi căzu jos.

— Îngână-i un cântec de leagăn, Jimmy, spuse Simon, apoi deschise uşa.

Claxonul dublu al automobilului era semnalul convenit între el şi Patricia, în caz de pericol. În timp ce cobora scara, loviturile în uşă, deveniră furioase.

Sfântul întoarse comutatorul, făcând întuneric în hall, apoi deschise uşa.

Un grup de oameni năvăliră înăuntru. Simon întinse piciorul şi doi din ei căzură peburtă. Apoi cu mâna întinsă, îl apucă pe altul de nas, răsucindu-i-l. Când unul din polițişti aprinse lumina, Simon văzu că ține între degete nasul lui Teal.

— Nu se poate! strigă el; d-ta eşti Claude?

Inspectorul se smuci cu o mişcare a capului şi-şi şterse ochii plini de lacrimi.

— Ce dracu faci aici? întrebă el.

— Jucam ping-pong la primul etaj, răspunse Simon liniştit.

Această linişte impertinentă, îl scoase din răbdări pe inspector.

— Da? Unde e Perrigo?

— Sus.

— De când?

— De vreo jumătate de oră.

— D-ta când ai venit?

— Aproape în acelaşi timp cu el.

— Pentru ce?

— Să-ți spun drept, răspunse Simon cu mâinile în buzunar şi cu ochii în tavan, tocmai vorbeam de situația internațională; Perrigo îmi explica…

Teal făcu semn unui polițist.

— Arestează-l.

Simon îl privi cu aerul cel mai inocent.

— Pentru ce?

Inspectorul îşi reluase calmul şi aspectul de naiv pe care-l juca de minune.

— Un oarecare Hormer, spuse el, care făcea contrabandă de diamante, a fost asasinat astă seară în trenul dintre Southampton şi gara Waterloo. Perrigo era în tren. Îlbănuiesc a fi făptaşul şi asta-mi ajunge pentru a-l aresta. Cât despre d-ta te iau pentru complicitate.

— Nu se poate! spuse Sfântul cu vocea dulceagă.

— N-ai de unde să mai scoți un alibi, mormăi Teal.

— Ba da.

— Vorbim noi mai târziu.

— Ba să vorbim chiar acum, făcu Simon, împingându-l cu degetul în abdomen, gest care-l scotea din sărite pe Teal. De la şapte până la ora opt şi jumătate am fost la Dorchester, unde am luat masa cu câțiva prieteni. Trenul soseşte la şapte jumătate. În tot timpul mesei am stat de vorbă cu chelnerul căruia i-am spus rețeta cremei „Suzeta”. Poți să te interesezi. Întreabă-ți şi omul care mă păzeşte la poartă când m-am întors acasă.

Teal păru nehotărât câteva secunde.

— Nu te acuz de crimă, dar ai luat parte indirect. Nu mă priveşte dacă ți-ai petrecut seara aici sau în America.

Simon se gândi la repezeală. Întâi: Perrigo avea la el diamantele. Al doilea:trebuia să-i ia diamantele. Al treilea: confiscarea lor nu trebuia făcută de Teal. Al patrulea: trebuia să-şi păstreze toată libertatea. Al cincilea: trebuia să scape de inspector. La al cincilea punct, Sfântul care-şi scosese mâinile din buzunar, împinse pe inspector. Până să se mişte polițiştii, el şi urcase mai multe trepte. Când se luară după el, Simon care ajunsese la primul etaj, unde observase un cufăr mare aşezat lângă zid, împinse cufărul pe scară.

— Luați seama la picioare! le striga el.

Cei trei oameni văzură venind spre ei, acest proiectil ciudat. Deabia avură timp să coboare, şi să oprească bolidul tocmai jos la scară.

Polițiştii pierdură timp, şi Simon profită ca să se repeadă la Perrigo.

Când Sfântul intră în cameră, acestase sculase; îşi pusese haina pe el şi-şi aranjahârtiile în portofel. Când auzi uşa se întoarse şi văzându-l pe Simon, cu toată durerea pe care o mai simțea încă, se pregăti din nou să se apere.

Simon îl opri cu mâna ridicată.

— Stai! zise el, poliția va fi aici pestecâteva secunde şi trebuie să o ştergem amândoi.

Închise uşa, se duse spre fereastră şi se uită afară.

Văzu umbre mişcându-se în întuneric: casa era încercuită. Simon se întoarse spre Perrigo.

— Am putea fugi pe acoperiş sau mai este o altă scară?

— Ce vrei să faci? întrebă Perrigo cu neîncredere.

— Să fugim… vorbeşte repede.

Acesta îl privi, cu sprâncenele încruntate. Se auziră paşii polițiştilor.

— Nu mai e nicio ieşire, spuse Perrigo.

Simon începu să râdă.

— Atunci urmează-mă.

Clanța uşii se mişca, iar uşa începu sa trosnească. Epsom se hotărî şi el să vorbească.

— Dar eu? strigă el; ce mă fac? Ce să spun poliției?

Simon se îndreptă spre cămin şi scoase florile dintr-un vas de porțelan, pe care-l puse în capul tăinuitorului.

— Să-i cânți şi lui Teal, un cântec de leagăn; înnebuneşte dupăacestea.

Afară, inspectorul şi cei doi polițişti se aşezaseră toți trei unul lângă altul, ca să spargă uşa.

— Toți odată? spuse Teal.

Umăr lângă umăr se aruncară înainte şi partea de sus a uşii trosni.

Peste câteva minute când intrară, îl găsiră pe Epsom singur făcând încercări disperate să-şi scoată vasul din cap.

Teal se uită de jur împrejur. Văzu o uşă deschisă şi înjură încet. Camera era goală. Fereastra era deschisă, iar vântul flutura podele. Teal se uită pe fereastră: un om sta lipit de zid.

— N-ai văzut pe nimeni? strigă el.

— Pe nimeni, inspectore.

Polițistul se întoarse repede şi mai văzu o uşă deschisă. Se repezi prin ea şi se pomeni tot pe scara de la intrare.

Îşi pierdu câtva timp înjurând şi blestemând.

Simon şi Perrigo se opriră în hall.

Sfântul spuse încet gangsterului:

— Dacă ne despărțim, să nu-mi uiți adresa: Berkeley News no. 7.

Perrigo îl privi pieziş.

— N-am intenția să te mai văd, spuse el.

— Ba da, ba da, răspunse Simon, în timp ce-l împingea spre ieşire.

Teal, aplecat pe balustradă, îl văzu pe Templar dispărând şi închizând uşa.

— Arestați-l! strigă el.

Cei trei oameni năvăliră pe scară.

Auziră claxonul unui automobil, apoi două detunături.

Când inspectorul ajunse jos, cercetă întunericul cu ochii.

— Ne-au scăpat, spuse o voce.

— Cum?

— Au tras în lanternele noastre şi au dispărut.

Teal auzi din nou, de două ori claxonul maşinii care se îndepărta

IV

Congestionat şi spumegând de mânie inspectorul ieşi afară. Cei doi oameni care păziseră afară se apropiară cu teamă.

— L-aţi văzut pe Perrigo? întrebă Teal.

— Da, şefule, el a ieşit întâi. La început nu l-am recunoscut.După el venea alt individ.

Inspectorul se întoarse spre ceilalţi doi care îl însoţiseră în casă.

— Şi voi, răcni el, ce aţi aşteptat ca să-l urmăriţi? Vă trebuie guvernantă?

Şi întorcându-le spatele, urcă scara. În birou, un poliţist îi scoase lui Epsom, curioasa pălărie.

— N-aveţi de ce să mă arestaţi, Mr. Teal, spuse tăinuitorul. Aceşti oameni m-au atacat şi m-au legat de scaun.

— Ştiu, te cunosc, răspunse inspectorul.

Epsom clipi din ochi.

— Vă voi spune tot, Mr. Teal. Perrigo m-a furat. Când îl veţi aresta, vă voi spune…

— Vei spune tot, mâine judecătorului, îl întrerupse Teal.

N-avea chef de vorbă. Ştia cum poate să-l aresteze pe Sfânt. Cu mandatul de arestare se va duce în Berkeley News.

Dar inspectorul fusese de atâtea ori pentru acest lucru, şi totdeauna se întorsese cu coada între picioare.

Arestarea lui Epsom nu-l interesa şi nu se gândea că

Perrigo e un criminal periculos. Singurul lui gând era Templar.

Se uită cu figura întunecată la Epsom care pleca şi îi aşteptă în fața casei pe toți oameni săi.

Cei care alergaseră după Simon, veniră şi ei.

— L-am urmărit până la Euston Road, cu toată viteza, şefule. Dar era prea târziu, căci erau cu mult înaintea noastră.

Teal se aştepta la aceasta. Îşi ocărî fărămilă oamenii, cu toate că ştia că e nedrept fată de ei.

— Să mulțumeşti din partea mea şefului vostru. Altă dată, când voi avea nevoie, să vă trimită tot pe voi.

Teal rămase un moment nemişcat.

Înghițindu-şi necazul înțelese că Sfântul îi otrăveşte viața; era ca un spin înfipt în carnea lui. Cum a putut să-şi ocărească subalternii? Nu erau vinovați de nimic.

Ridicând din umeri, se apropie de maşină.

Furia îi dispăruse, făcând loc unei hotărâri calme. Va merge până la capăt. Nu se va lăsa decât atunci când îl va încolți pe Templar, fără apărare şi fără alibi. Atunci îi va spune tot ce are pe inimă. Îl va insulta atât cât va permite legea. Pentru aceasta Teal ar fi aşteptat patruzeci de ani şi s-ar fi dus până la capătul pământului.

Apăsă acceleratorul şi luă drumul spre Berkeley News.

V

Simon Templar îşi puse revolverul în buzunar şi fugi spre poartă. Se opri pe trotuar. Patricia era la zece paşi, la volanul automobilului său.

Perrigo îl ajunse repede, iar Sfântul îl apucă de braț.

— Iute în maşină, spuse el.

Acesta ezită. Tras de Simon, se urcă în cele din urmă. Sfântul se aşezase în față lângă Patricia.

— Dă-i drumul, fetițo, spuse el.

Automobilul porni cu atâta iuțeală, încât Perrigo fu azvârlit pe canapea.

— Ce este? întrebă Pat, foarte liniştită.

— Claude este acolo, spuse Sfântul aprinzând o țigară. A fost surprins când m-a găsit pe mine. Dar l-am tras pe sfoară. Tu ce ai făcut?

— Am făcut înconjurul parcului şi am văzut oameni postați împrejurul casei. Era şi o maşină a poliției.Eram hotărâtă să intru şi eu în acțiune, dacă te-ar fi luat cu maşina lor.

Străzile erau goale. Perrigo se gândea. Evenimentele din ultimele 45 de minute îl zăpăciseră. Nu mai înțelegea nimic. Nu înțelegea de ce Sfântul anunțase poliția şi de cei hotărâse să-l ia cu el. Perrigo era un creier mărginit şi nu ştia decât să aibă câte un revolver în fiecare mână.

Cu toate acestea, un lucru stăruia în mintea lui: Sfântul ştia prea multe şi voia să-i ia diamantele. În acest caz nu era altceva de făcut, decât să se scape de Simon.

Maşina încetini viteza căci se apropia decentrul oraşului. Se opri aproape de Oxford Street şi Perrigo se gândi să fugă. De câteva, minute, Sfântul îl observa şi-i ghicise intențiile. Se întoarse spre el şi-i spuse drăgălaş:

— Nu…

Perrigo încruntă sprâncenele.

— Acum pot să-mi văd singur de drum, spuse el.

— Nu, repetă Sfântul.

Perrigo se repezi înainte şi deschise uşa. Sfântul sări pe deasupra banchetei şi-l trânti, pe canapea. Se produse o învălmăşeală.

Gangsterul era voinic, iar Simon îndrăzneț şi şiret.

După câteva secunde. Sfântul îşi libera brațul drept şi îi dădu adversarului său două lovituri în coapsă, îngrămădindu-l într-un colț.

În acel moment, Simon ridicând privirea, văzu un polițist care se uita la ei. Maşina se oprise într-o stradă strâmtă din cauza unui taxi care voise să întoarcă. Patricia se uită disperată la Simon.

— Ce este? întrebă reprezentantul legii.

Templar zâmbi:

— Suntem trimişii secreți ai şeicului Ali ben Dava,spuse el foarte serios.

— Cum? întrebă zăpăcit polițistul.

— Da. Venim dela ambasadă şi prietenul meu e puțin cam beat.

— Cu toate acestea, nu aveți drept să vă purtați astfel cu el.

Perrigo vru să vorbească, dar Sfântul care ținea genunchiul pe pieptul lui, apăsă cu putere, încât gangsterul tăcu.

— Devine periculos când bea. Vreau să-l duc acasă până nu face vreun scandal.

— Ajutor! horcăi Perrigo.

— Vezi, spuse Sfântul, are vedenii; îşi închipuie că-l persecută cineva. I se pare că prietenii lui cei mai buni sunt hoți. Nu-şi recunoaşte nici nevasta, care e la volan. Sărmana femeie! Cu toate acestea când nu bea, e cel mai bun băiat.

Patricia scoase capul pe fereastră.

— D-le sergent te rog lasă-ne să plecăm, se rugă ea. Ultima dată când bărbatul meu a fost arestat pentru beție, judecătorul a spus că dacă reîncepe, îl va condamna.

— Nu sunt bărbatul d-tale, de abia putu Perrigo să spună.

Polițistul păru convins de vocea rugătoare a Patriciei,când de odată gangsterul vorbi:

— Nu îl cunoşti pe acest individ? strigă el. Este S... S... S...

Simon îi astupase gura cu mâna.

— Are un fel de a vorbi foarte urât, când e beat, spuse el.

— Dar asta ce este? întrebă deodată polițistul.

Sfântul întoarse capul. Revolverul îi căzuse din buzunar în timpul luptei cu Perrigo.

— Nu e nimic, spuse Templar; l-am luat pentru că la ambasadă am făcut repetiție pentru un sketch polițist,

pentru viitoarea serbare de binefacere.

Poliţistul se apropie de Perrigo şi-l mirosi.

— Acest om nu e beat. Veniţi să vă explicaţi la post.

Simon făcu din cap că nu.

Privi înainte şi văzu că drumul e liber. Atinse cu degetul umărul Patriciei şi zâmbi agentului.

— Scuză-ne, dar suntem aşteptaţi.

Făcu vânt poliţistului cu latul palmei, şi automobilul porni ca un obuz pornit din tun.

Perrigo şi Simon fură azvârliţi pe canapea. Începu o altă încăierare pentru revolver; Simon puse mâna pe el şi-l duse la tâmpla gangsterului.

— Isprăveşte cu prostiile, spuse el furios. Gândeşte-te că eu îţi dau singura şansă pentru a-ţi salva viaţa. Dacă ţi-aş da drumul, Teal te-ar prinde în douăzeci şi patru de ore. Dacă agentul te-ar fi dus la post ai fi fost pierdut. Ştii că aici se spânzură oameni care au omorât? Şi acum altceva: bagă-ţi în cap că nu vei pleca, decât când ţi-oi da eu drumul.Pentru acest motiv vei sta cu mine. Când m-oi sătura de tine, îţi dau drumul, dar mai înainte nici să nu te gândeşti.

VI

Automobilul se îndrepta spre Regent Street. Trecu cu câţiva milimetri pe lângă un autobuz întârziat şi-şi urmă cursa nebună cu o sută km pe oră.

Perrigo în fundul maşinii, se gândea la ce-i spusese Simon.

Era lucru hotărât, ca şi ţeava revolverului pe care o simţea la tâmplă. Gangsterul se uită afară. Cerul era plin de stele.

— Bine, spuse el. Lasă-mă să mă scol.

Simon se aşeză şi-şi puse revolverul în buzunar, ţinându-l cu mâna.

În acest timp, Patricia opri maşina în fundătura Berkeley.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Poliţistul te-a văzut când ai plecat? întrebă Simon.

— Da.

— Atunci, mai bine să te vadă şi când vii, noi venim prin intrarea cealaltă.

Deschise uşa şi coborî, urmat de Perrigo, pe care-l ţinea de guler.

Gangsterul mergea supus lângă Simon şi făcea impresia că nici nu se gândeşte la ce-i spusese Sfântul.

Templar urcă scara de la no. 104 din Berkeley Square. Deschise uşa şi aprinse lumina în hall, dându-se puţin la o parte pentru a-i face loc lui Perrigo.

Acesta ascultă. În minte îşi făcea planul cum să fugă şi Simon pricepea acest lucru. Nu se îndoia că-l speriase pe Perrigo prin îndrăzneala lui, dar faptul că avea la el paşaportul nu ajungea poate spre a-l ţine pe loc. Imediat ce intră Perrigo Sfântul îl apucă de umeri şi-l repezi înăuntru închizând uşa.

— Te gândeai, spuse Simon, că e momentul să-mi trânteşti cuierul în cap. Nu, drăguţule!

Ucigaşul fusese aruncat până în dreptul scării şi el făcu doi paşi înainte. Sfântul îşi scoase revolverul, iar Perrigo stătu pe loc.

— Nu vei îndrăzni să tragi! spuse el.

— Te înşeli, răspunse Templar. Trag cu mare plăcere.N-am mai întrebuinţat revolverul de câteva săptămâni.Zgomotul nu se aude. Crezi că glumesc? Vrei să fugi? Îndrăzneşte! Fă un singur pas numai şi vei vedea.

Perrigo făcu un pas.

Mâna lui Simon se ridică. Lovitura porni. Detunătura se auzi ca şi cum ar fi fost un dop de şampanie.

Pălăria gangsterului lovită, căzu jos. Perrigo se întoarse şi privi pălăria găurită.

— Ştiu că nu sunt un excelent trăgător, şi-ţi recunosc superioritatea. Dar fac exerciţii în fiecare zi, de aceea nu conta pe neîndemânarea mea.Altă dată, te pot ucide din

întâmplare, nu pot să ştiu. Şi nu sunt sigur dacă te vei înălța la cer. Nu se duce orişicine acolo. Sunt sigur că nu ştii psalmii şi nici n-ai cântat niciodată la orgă.

Îl împinse în fundul hall-ului şi deschise o uşă unde se găsea o scară spre o pivniță mică, mobilată cu un pat şi un singur scaun. Perrigo văzu că uşa era solidă, groasă de trei degete, şi se închidea cu un zăvor mare. Simon îi arătă patul şi acesta se aşeză.

— Când mă vei cunoaşte mai bine, vei vedea că îmi face plăcere să închid oamenii în pivniță. Asta poate pentrucă şi pe mine au încercat mulți să mă închidă. Nu e mult timp de când era să fiu îngropat de viu. L-ai cunoscut pe Scorpion?

Perrigo nici nu asculta.

— Cât o să stau aici? întrebă el.

— Până mâine. E puțină umezeală aici, dar eşti sănătos. Dacă vrei să te spânzuri cu bretelele, vezi colțul de colo e foarte bun. Mâine dimineață îți voi aduce de mâncare şi vom mai vorbi. Noapte bună.

Simon îl lăsă pe gangster în întuneric, ieşi afară, apoi închise uşa cu zăvorul.

Pe când urca scara, auzi soneria. Era Patricia, care îl anunța pe Simon de pericol: fără îndoială era Teal. Sfântul nu se miră. Acesta dovedea că inspectorul nu voia să-l scape.

Simon trecu pe rând prin casele cunr. 3 şi 5 din Berkeley News şi ajunse în camera sa dela nr. 7. Patricia îl aştepta.

— Teal e jos, spuse ea.

— Singur?

— Vorbea cu agentul de jos, când am sunat. Era singur.

— Foarte bine.

Sfântul îşi scoase haina, îşi pieptăna parul, apoi îşi puse o pijama de catifea roşie.

Patricia se uita la el fără să spună ceva. Când se întoarse zâmbind, îi puse o mână pe umăr.

— Ascultă. Simon, nu te-am întrebat niciodată nimic, dar ştii că acum nu-l ai pe contele Salvador să te scape.

— Nu.

— Eşti sigur că nu e primejdie?

— Dimpotrivă, sunt sigur de pericol: întâi pivnița secretă, pe care am făcut-o aşa de greu şi acum nu mai pot s-o întrebuințez. Teal o să ştie că pot să părăsesc casa, fără săies pe la nr. 7. Va reveni mâine cu mandat de percheziție şi cu specialişti, care vor descoperi repede intrarea secretă.

— Şi atunci?

Simon zâmbi.

— Este vreun pericol pe care nu-l îndepărtez, fetițo. Am fost vreodată învins?

— Niciodată, spuse Pat.

Soneria se auzi.

— Este jos, un inspector care vrea să ne întrerupă proiectele de călătorie. Să intre deci, mâncătorul de chewing-gum. Se va întoarce, aşa cum a venit.

VII

Patricia, stând într-un fotoliu, îşi închise cartea şi ridică capul. Teal intră, urmat de Simon, care zâmbea.

Polițistul înaintă doi paşi, se opri şi se uită la Sfânt. Zâmbetul malițios al tânărului, îl neliniştea.

— Sper că nu v-am deranjat, spuse el cu vocea-i somnoroasă.

— De loc, răspunse Simon. Bei ceva?

Teal ştia că va fi o luptă crâncenă. Indignarea pe care şi-o manifestase în Regent Park îi trecuse şi trebuia să procedeze cu prudență. Hotărârea nu-i slăbise, dar strălucirea ochilor lui Simon, îl anunța că acesta nu va capitula uşor.

— Vrei să mă urmezi, fără să te opui? îl întrebă polițistul.

Simon zâmbi.

— Crezi că te voi întreba de ce mă inviți? dar în această seară refuz propunerea. Ştiu din altă parte, motivul invitației.

— Cum?

— Prin poliția mea, Claude. Ea e pretutindeni. Stai jos, uite aici un fotoliu pe care l-am construit pentru d-ta. Şi te fac atent că țigările din această cutie sunt pline cu explozibil. Cred că asta nu te împiedică să-ti scoți pălăria. Culoarea ei nu e în ton cu tapetul salonului.

Teal îşi scoase pălăria, cu regret.

Teama i se mărea, şi întrebă:

— De unde ştii motivul pentru care vreau să te arestez?

— Scumpule, nu eram lângă d-ta, când ai luat această hotărâre? spuse Templar cu vocea dulceagă.

— Deci, admiți că ai fost în Regent Park?

— Între noi doi, da.

— Şi mărturiseşti că poți să pleci din această casă, printr-un tunel subteran?

— Da, imobilul e străbătut de coridoare secrete, ca şi locuința iepurilor.

— Unde e Perrigo?

— În camera sa; mi-a cerut să-i dau nişte cărți de joc.

— L-ai ajutat să fugă, spuse inspectorul cu vocea furioasă.Ai tras cu revolverul, ai atacat pe un inspector de poliție şi eşti părtaş la crimă. Mărturiseşti, nu-i aşa?

— Între aceşti patru pereți, da.

— Foarte bine.

Degetele cu care ținea pălăria se crispară.

— Foartebine, repetă. Templar, te arestez.

— A, nu, spuse Sfântul. Claude nu vei face asta.

Polițistul parcă primi o palmă în obraz. Dar Simon nici nu se uita la el. Îşi luă o țigară din cutie şi azvârlind-o în aer, o prinse între buze.

— Singurul număr pe care-l mai ştiu, de când eram jongler, spuse el râzând.

— Şi de ce să nu te arestez?

— Acum nu mai ştiu să fac altceva, spuse Simon fără să-i răspundă la întrebare.

— De ce? stărui Teal.

— Pentru că ce-ți spun eu aici şi ce voi spune la judecată

e cu totul altceva.

— Martori falşi, nu-i aşa? întrebă inspectorul. Te cred în stare chiar de mai mult.

— Fii liniştit, nu e vorba de martori falşi, ci numai de o simplă declarație.

Simon se aplecă spre el; ochii îi străluceau.

— Teal crezi că ai pus mâna pe mine?

— Da, cred.

— Crezi că a venit seara cea mare, în care vom regla socotelile şi când eu voi plăti?Crezi că vei dormi liniştit de azi înainte?

— Da.

— Ce păcat! suspină Sfântul.

— Aştept să mă lămureşti, spuse el eu vocea surdă.

— Ei bine, ascultă, răspunse Sfântul cu vocea dulce şi amenințătoare în acelaşi timp. D-ta ai vrut-o. Aştepți ora răzbunării de ani de zile. Nu va veni căci nu eşti în stare să lupți cu mine. Ştii ce am făcut astă seară.

— Aştept să vorbeşti.

— Au fost la mine, vreo duzină de prieteni, şi vreau să văd cum vei proba că nu e adevărat.

Teal se înăbuşi. Îşi pierdu deodată tot sângele rece.

— Ce vrei să spui? strigă el.

— Că am un alibi, scumpul meu Claude.

— Un alibi? întrebă Teal cu frică. Unde ai fost?

— În casa de alături care comunică cu aceasta printr-un coridor secret.

— Mărturiseşti aceasta? spuse Teal.

— De ce nu? E interzis de lege? Nu, nu-i aşa?

— Este un alibi pe care contezi?

— Da. Merg chiar mai departe; acest alibi te va distruge.

Simon stinse țigara în scrumieră şi cu mâinile în buzunar, se uita la Teal.

— Claude, spuse el, n-ai înțeles nimic. Ai descoperit secretul locuinței mele. De aici înainte, dacă voi continua cu aventurile, trebuie să-mi mut cartierul general. Pe de altă parte, încolțit, întrebuințez un alibi, care mă costă scump.

Am printre martori, patru lorzi, un magistrat şi trei ofiţeri superiori. Va trebui să găsesc alţii pentru data viitoare când voi fi luat din scurt.Claude fii înţelept şi înţelege că am un frate siamez.

— Da, e în faţa mea.

— Dar e foarte natural pentru celebrităţi. Într-o zi, cineva îmi va arunca în spate toate crimele lui.Adu-ti aminte de afacerea din Hampstead…

— Lasă afacerea Hampstead,îl întrerupse Teal. Dă-mi numele şi adresa martorilor…Vor fi condamna pentru mărturie mincinoasă.

— Asta nu pot s-o fac, dar îţi voi spune cum s-au petrecut lucrurile.

Cu braţul întins, apăsă cu degetul pe pântecele inspectorului. Acesta tresări.

— Te opresc… strigă el.

— Nu fii răutăcios, Claude. Altfel te acuz de trafic de influentă şi de şantaj.

Teal deveni stângaci; înţelegea că Sfântul nu glumeşte.

— Eşti nebun, spuse el.

— Nu.

— Cine a încercat şantajul?

— Chiar tu, spuse liniştit Sfântul. Ai darea de seamă a contului de la banca d-tale? Nu. Cere-o chiar mâine. Vei vedea că în cursul ultimelor şase săptămâni, ai primit de la mine opt sute cincizeci lire; două sute pe 16 Februarie, două sute cincizeci pe 6 Martie, patru sute pe 22 Martie, fără să ţinem seama de celelalte vărsăminte. Toate cecurile sunt pe numele d-tale; au fost plătite de banca mea. Claude, va fi foarte greu să dovedeşti cum ai primit această sumă.

Teal se îngălbenise şi se aşează într-un fotoliu.

— Acestea sunt falsuri! bolborosi el.

— Sigur, dar va fi greu sa dovedeşti. Opt sute cinci zeci lire, e ceva! Eu le-am trecut la asigurarea pe viaţă!Îţi închipui că judecata va admite că ai primit această sumă pentru nimic? Vei veni în faţa judecătorului odată cu mine, Claude. A trebuit să mă apăr şi ai fost pretenţios. În

definitiv, nu voi fi spânzurat singur, îmi vei ține tovărăşie la capătul unei frânghii.

VIII

Inspectorul Teal se ridică, părea mai mic, iar pe frunte şi obraji i se formau creţuri. Se uita la Simon cu o privire atât de îndurerata, încât Sfântul simţi că i se strânge inima şi-şi plecă ochi.

Teal înţelegea că e pierdut. Se simţea la marginea prăpastiei. Nu mai era posibil să lupte şi să reziste. Sărmanul om ştia că i se întinse o cursă dincare nu v-a putea ieşi.

Ar fi putut să se apere; să-l aresteze pe Simon şi să probeze la judecată că cercurile erau false; dar în cazul acesta cariera îi era pierdută.

Stătea în picioare, năucit şi palid ca un mort.

Sfântul părea că fumează liniştit, dar degetele îi tremurau şi evita privirea adversarului său.

Inspectorul ar fi vrut să se gândească, dar nu mai putea, lovitura primită era grozavă şi-l cuprinse o amorţeală fizică şi morală.

Deodată, luându-şi pălăria spuse cu vocea înceată şi răguşită:

— Ne vom vedea mâine dimineaţă.

Şi plecă ca un somnambul.

Simon auzi uşa dela intrare închizându-se, apoi paşii inspectorului depărtându-se. Se auzea cum Teal abia îşi târa picioarele.

Sfântul se întoarse. Patricia îl privi fix.

— Încă o victorie, spuse Simon.

Tânăra se sculă.

— A fost o glumă, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nu. Prevăzusem că într-o zi Teal mă va găsi fără apărare şi m-am aranjat. Nu m-aş fi gândit niciodată că va

suferi atât.

Patricia întoarse privirea.

— A fost grozav; îmbătrânise cu zece ani când îi vorbeai.

Simon aprobă cu capul. Pentru prima dată în viață, găsea victoria amară. Fără să mai rostească ceva, se întoarse şi plecă în camera lui.

Dormea de mult, când îl deşteptă un zgomot uşor.

Deschise ochi şi se uită în cameră. Se făcuse ziuă. În dormitor nu era deranjat nimic. Se uită la ceas. Era noapte. Deodată sări din pat. Deplasă oglinda şi aprinzând lumina se duse în coridor. Văzu uşa deschisă. Simon era sigur că o închisese. Trecu repede la nr. 104 din Berkeley Square. La parter, în hall, văzu o umbră care se strecura repede.

Alergând pe scară strigă:

— Să nu te mişti că trag!

Dar nu avea revolverul. Umbra se mişcă. De sus, de pe a patra treaptă, Simon sări tocmai pe umerii omului. După o luptă scurtă, Sfântul văzu lucind un cuțit deasupra capului şi se dădu într-o parte. În acelaşi moment simți o lovitură de picior în stomac, – care-l repezi lângă scară.

Uşa casei se deschise şi omul ieşi.

Simon se ridică după câteva secunde. Se duse în pivniță. O gaură destul de mare, prin care putea să se strecoare o mână, era făcută în lemnul uşii, pe dedesubtul clanței. Pe jos era rumegătură de lemn. Simon înțelese că făcuse greşeala de a nu percheziționa pe Perrigo.

Se duse în camera sa şi văzu că haina nu era la locul ei. Paşaportul şi biletul de vapor al gangsterului dispăruse.

Sfântul dădu din umeri, se culcă din nou, şi visă…

Se făcea că alerga pe o scară. O împingea pe Patricia ca să ajungă pe Perrigo. Gangsterul era îmbrăcat cu o haină cu coadă şi cu pantaloni albi de flanelă. Avea o pălărie de paie, iar împrejurul gâtului un colier de diamante şi striga cât îl ținea gura: „Pantalonii mei au fost descusuți”.

Apoi, apăru Teal, prefăcut în girafă, urlând: „Şi eu am pantaloni!”

Deodată, Simon se deşteptă. Era opt şi jumătate. Îşi

aprinse o țigară şi trecu în odaia de baie. Era în apă când brusc pricepu. Sări în sus şi se îmbrăcă. Patricia îl aştepta cu dejunul.

— Perrigo ne-a părăsit, spuse el.

Patricia se uită la el.

— Ne-a părăsit, insistă el, dar ştiu unde să-l găsesc. Uitasem că avea la el un cuțit. Astă noapte a făcut o gaură în uşă şi a intrat în camera mea pentrua-şi lua paşaportul şi biletul de drum. Dar îl vom găsi în transatlantic.

— De unde ştii?

— Dacă n-ar fi avut intenția să se îmbarce pe *Berengaria*, nu venea să-şi ia biletul.

— I-ai luat diamantele?

— Încă nu, dar la Epsom am observat că pantalonii lui Perrigo nu erau la fel cu haina. Credeam că gangsterul schimbase haina cu a lui Hormer. Dar n-a fost aşa. Îşi schimbase pantalonii cu ai mortului şi acolo erau diamantele

— Dar Teal?

Fără să răspundă, Simon se duse spre bibliotecă, de unde luă un carnet legat în piele. La el, lucrase Simon, mai multe luni, după multe anchete şi cu multă răbdare. Erau numele şi adresele a cincizeci dintre cei mai periculoşi traficanți, criminali şi şantajişti, cu toate însemnările asupra locuințelor, obiceiurile, şi locurile în care îi putea găsi.

Aceasta era explicația, de ce Templar dădea lovituri rapide, acestor criminali.

Simon închise carnetul.

— Pat, spuse el, nu m-am purtat bine cu Teal: îi suntdator o reparație şi de aceea îi voi da acest carnet. Sunt aici însemnări care îi vor fi de mare folos.Noi ne vom muta în altă casă şi vom căuta alte victime. Vreau să-i fur pantalonii lui Perrigo şi să-l văd din nou pe Claude zâmbind. Apoi vom pleca în călătorie.

IX

Simon îşi făcu rost de două locuri foarte avantajos aşezate, în Pullman. Se aşeză liniştit şi-şi aprinse o ţigară. Patricia se ridică şi se duse pe coridor. Reveni peste câteva minute, decepţionată.

— Simon, spuse ea, Perrigo nu e în tren.

— Ba da, fetiţo, l-am văzut urcându-se în gara Waterloo. Cred chiar că m-a văzut.

— Dar… m-am uitat peste tot.

— Ai luat amprentele digitale la toţi? glumi el.

— Simon, murmură ea, spune-mi unde e Perrigo?

— Taci să nu te audă.

— E în vagonul acesta?

— În celălalt.

— Cum e deghizat?

— Într-un fel simplu şi periculos. S-a transformat în negru, şi zău că era bine. Numai că eu l-am recunoscut. Ai văzut vreodată un negru cu ochii căprui? Poate să fie, dar eu n-am văzut nicio dată. De aceia Pat recunoscut.

— L-am văzut pe negru, dar nici nu m-am gândit.

— Acum să vedem cum îi vom lua pantalonii. O să fie cam greu.

Un funcţionar le verifică biletele şi întrebă cine doreşte bilete de liberă trecere pentru transatlantic.

Simon cerudouă.

— Acum să ne găsim prietenul.

Se ridică de pe banchetă şi mergând pe coridor se opri în faţa compartimentului unde se afla Perrigo, transformat în negru.

Acolo Simon, rămase nemişcat: Perrigo era căzut jos, iar locul pe care-l ocupase era gol. Ceilalţi pasageri nu puteau fi bănuiţi de moartea instantanee a lui, provocată de un consum mare de băutură, asupra inimii.

După controlul medicului de pe vapor asupra mortului, la cererea lui Simon corpul a fost dus în cabina sa.

După ce s-au făcut toate formalitățile de către comandantul vasului, care a slujit şi de preot, mortul a fost aruncat în ocean, dar îmbrăcat într-un costum uzat de marinar.

SFÂRŞIT